

Amiről szólunk kell

A magyar történelemírás, tanítás és kutatás egyik legnagyobb szerencsétlensége, hogy még ebben a trianoni és az 1945 utáni kommunista lelket és szellemet kilúgozó időszakban, amikor az egység megvalósítása lenne a legnagyobb áldás népünk és nemzetünk jövőjére, még ekkor sem tudunk közös nevezőre jutni. Nem tudunk, mert valami láthatatlan ármány megmérgezi a jóindulatú kiegyezési kibontakozást. Gyakran nevezik ezt „turáni átok”-nak, ami nincs is és sohasem volt, hisz az ősközösség óta, nálunk a mellérendelés népi megnyilatkozású szelleme uralkodott, és uralkodik még most is. A másik népi szokásunk volt a vallási türelmességünk, amely maga mellett megtűrte minden vallási gyakorlatot. Ez a népi szokásunk lelki indíttatású. Ennek következménye, hogy a mellettünk élők minden más nyelvi és kulturális megnyilatkozását elnéztük. Ennek az emberséges magatartásnak lett a következménye, hogy a nálunk menedéket nyert menekülők évszázadok múlva nemzetté, vagy nagy népes nemzetté szaporodhattak. Lásd a tótokat. Magyarul ez volt a becsületes nevük. A szlovák névszót a mai szlovákság elnevezésére Bernolák Antal (1762-1813) pap-író rögzítette, a szlovák irodalmi nyelv megalapítója. Irodalmi kört is hozott létre, amely 1793-ban alakult Nagyszombatban, és a Felvidék nyugati vármegyeire is kiterjedt.¹

Ugyanígy az oláhok, kiket a környező népek, és ők saját magukat is, vallahoknak neveztek. Csobánczi Elemér írja, hogy a vlach név az őstörténelemben nem szerepel.² Az oláhok a „rumán” nevet a berlini konferencián, 1878-ban kapták, gróf Andrássy Gyula javaslatára. A szó helyes formája „rumán” „Rumánia” és nem „román” „Románia”, mint ahogy most használják, ami tudatosan megtévesztő, mert feltételezi, hogy valamiféle kapcsolatuk van, vagy lenne Rómával. Egy tény bizonyossága szerint, mi nem nyomhattuk el a nálunk menedéket lelt népeket, mint amire a Trianoni Parancsbéke időszakában hivatkoztak.

Feltehetjük a kérdést, mi volt és mi az, ami máig megoszt bennünket? Ez az a kérdés, amelyet már évszázadok óta nem tudunk megfejtetni. Szólás-mondás az, hogy a magyarnak a legnagyobb ellensége a magyar. Lehetséges ez? Vagy, ha ez így igaz, akkor miért van ez így? A magyar miért tiszteli az idegeneket jobban, mint saját fajtáját? Ennek megválaszolására ezer és ezer felelet hangzott el, de egyik sem nyugtatta meg azokat, akik a kiutat keresték és keresik a kérdés egyenletlenségünk valós meghatározására.

Az ezer és ezer magyarázat mindegyikében van némi igazság. Ezek valamelyikére hivatkozunk, az egyéni ismereteink, meggyőződéseink tükrében. Nemzetünk hogyan, miként juthatott ebbe az áldatlan helyzetbe? Még a történészek és amatőr magánkutatók is, akik keresik, kutatják, hogy nagyra hivatott nemzetünk hogyan, miként juthatott ebbe a katasztrofális helyzetbe, beleértve magam is, azokhoz tartozom, akik tragédiánk egyik okozójául Szent Istvánt a kereszténység igájának, a ránk erőltetésében látja. Igen, ebben van valami igazság, mert ez nagy véráldozattal ment végbe. Ez időktől kezdve lettünk támadottak. Éppen a keresztény népek, főleg a németek által, akiktől épp segítséget várhattunk volna, a keresztény népeket, nemzeteket támadó tatár, török világhatalmak elleni hosszú harcainkban. A

¹ Kostya Sándor: *Felvidék*. Budapest. 1990. 9-10.

² Csobánczi Elemér: *Kelet Magyarország*. 15.

keresztény, vagy katolikus nemzetek nem fogadtak be. Mindezek népünk megfogyatkozásának okai.

Már Géza fejedelem idejében elkezdődött gyengülésünk. 10.000 német jött Adelhaid testőreként, akiknek meg kellett adnunk a felemelkedéshez szükséges lehetőségeket, akikből aztán már ekkortól a magyar nemesség alakult. Ez mind tény, és mind hozzájárult elgyengülésünkhöz. De mind ez még nem lett volna ok arra, hogy mi magyarok is ezeket az idegen magyarellenességet szolgáljuk, márpedig ezt tettük. Akkor mi volt az, ami vakká tett bennünket? Erre a kérdésre az alábbiakban Kocsis István fogja megadni a választ, *A Táltos paripa* című, 2010 megjelent könyvében. Itt elmondja, hogy tudva, vagy tudatlanul, történészeink Szent István „Intelmek” című írását hibásan fordították, és ezen hibás fordítást egyik a másiktól átvéve, és külső érdekeltségektől tovább szorgalmazva, vitték be a pontatlan hibás, ránk nézve káros fordítást a köztudatba. Az intelmek, a birodalom eszményről szóló fejezet az, amit a legjobban félreértelmeztek. Kocsis István közli, az eredeti szöveg így szól: „*In hospitibus et adventitiis viris tanta inest utilitas, ut digne sexto in regalis dignitatis loco possit haberi.*”³ „A mondat korabeli értelmét elfogulatlanul figyelembe vevő magyar fordításban: *A vendég és jövevény férfiak annyira hasznosak, hogy a királyi megbecsülésben méltán állhatnak a hatodik helyen.*” De itt írja Kocsis: „A fordítók tudása egyszerűen csődöt mond, a legjobb fordítók egy részének a tudása is.”⁴

Kocsis folytatja: „Lássunk egy XIX. századi példát. A Corpus Juris Hungarici millenniumi kiadása számára, Nagy Gyula így fordítja: *'A vendég és jövevény népekben oly nagy haszon vagyon, hogy a királyi méltóság érdem szerint nekik adhatja a hatodik helyet.*”⁵ Kurcz Ágnesnek az *Intelmek* 1983. évi kiadásában olvasható fordítása: *'A vendégek és jövevények akkora hasznot hajtanak, hogy méltán állhatnak a királyi méltóság hatodik helyén.*”⁶

„Miképpen lehet -- írja Kocsis – a *vendég és jövevény férfiakat* vendég és jövevény népekre vagy vendégekre és jövevényekre fordítani, azaz a lefordított szövegrészből a *férfiakat* szót kihagyni? A vendég és jövevény férfiakra munkát, illetve feladatot szoktak bízni, a vendég és jövevény népeket viszont letelepíteni szokták. És ha a fordító valóban abból a hamis premisszából indul ki, hogy Szent István hirdette meg Kollonich Lipót XVII. század végi betelepítési politikáját, akkor persze hogy nem illeszkedik 'felfogásába' a *vendég és jövevény férfiak* jelzős szószerkezet.

„Maga Szent István több fogódzóval segíti értelmezőit, de úgy látszik hiába. Lássuk ezért e fogódzókat:

„A korabeli divatos birodalmi eszményt kifejtvén a római birodalmat hozza fel példának: *Unde imprimis romanum crevit imperium, romanique reges sublimati fuerunt et gloriosi, nisi quod multi nobiles et sapientes ex diversis illuc confluebant partibus?* (Mi által növekedett mindenek előtt a római birodalom, és magasztaltattak fel és lettek dicsőségesebbé a római királyok, ha nem azáltal, hogy sok nemes és bölcs sereg lett oda különböző területekről.) Miképpen lehet ezt értelmezni? Csakis a római történelem figyelembevételével. Mi lett a nemesek és bölcsök Rómába való sereglésének

³ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. Püski Kiadó. Budapest 2010. 290. old. 487. lábjegyzet. C.J.H. 1000-1526. évi törvénycikkek. 12.

⁴ Uo: 291.

⁵ Uo: 291. old. 488. lábjegyzet. C.J.H. 1000 – 1956 évi törvénycikkek. 13.

⁶ Uo: 291. old. 489. lábjegyzet. Árpád kori ...: 1983. 59.

a következménye? Bizony nem Róma és környéke benépesítése, hanem terjeszkedés, azaz a római birodalom kialakulása. Miért gondolt volna Szent István másra, mint birodalomra, az ő korában (és később is évszázadokon át) oly népszerű birodalmi eszményre? De a magyar kisebbségi érzéssel, trianoni pszichózissal stb. megfertőzött értelmezők erre már nem mernek gondolni. Mindazon által nyugodjunk meg: a XI. században magyar kisebbségi érzés még nem létezett, és Szent István nyugodtan feltételezhetette, hogy Intelmei címzettjei elgondolkoznak azon, milyen is volt a római birodalom, s nem járnak úgy, mint egy, a valóban felfoghatatlan trianoni drámába belekábult mai magyar – képtelen és éktelen elfogultságában.

„És ott van az Intelmek e fejezetének utolsó bekezdése, melyben ezt mondja Szent István: *'Propterea jubeo te, fili mi! Ut bona voluntate illos nutrias et honeste teneas, ut tecum libentius degant quam alibi habitent. Si enim tu destruere, quod ego aedificavi, aut dissipare, quod congregavi studueris, sine dubio maximum detrimentum tuum patietur regnum. Quod ne fiat, tuum quotidie auge regnum, ut tua corona ab omnibus augusta habeatur.'*⁷ ('Ezért⁸ megparancsolom neked, fiam, hogy jóakaratóan tápláld és tartsd becsben őket⁹, hogy nálad szívesebben éljenek¹⁰, mintsem máshol tartózkodjanak.' Az értelmező nem kerülheti meg a kérdést: Mi célból legyen ez így? És ha még nem felejtette el, hogy Szent István Róma példájára hivatkozott vagy két bekezdéssel fennebb, akkor csak azt válaszolhatja, hogy annak érdekében, hogy kedvük legyen a magyar királyságot azzal a területtel nagyobbítani, amelyen laknak.¹¹ Szent István az utóbbi idézet következő

⁷ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 291. old. 490. lábjegyzet. C.J.H. 1000-1526. 129.

⁸ Uo. 491. lábjegyzet: Mert az egynyelvű és egyszokású ország gyenge és esendő.

⁹ Uo. 492. lábjegyzet: A vendég és jövevény férfiakat.

¹⁰ Uo. 493. lábjegyzet: Szó szerint: töltsék el idejüket.

¹¹ Uo. 292 old. 494. lábjegyzet:

Nem mond ellent elmondottaknak azon falvaknak a telepítése, amelyekre a helységnevek hívják fel a figyelmet, de amely telepítés Szent István korára még nem jellemző. (Ezért nevezi a Szent István kori telepítést Györfly György szórt településmódnak.) Ami nyilvánvaló: Szent István nem telepítésre gondol, amikor azt írja, hogy „Gyenge és törekeny az egynyelvű és egyszokású ország.”

De ami az első, szórt településmódot illeti, ez valóban István király korában vette kezdetét. „Szatmárnémeti város 1230. évi kiváltságlevele szerint a Szatmár vár mellett lakó népet telepesek 'Gizella királyné védelmében jöttek Magyarországra' (in fide domine regine Keysle ad Hungariam convenisse). Hogy Németi nevű telepeink javarészt ilyen korai időben keletkeztek, azt két további érveléssel támogathatom. A Veszprém megyei Németi (Nempti) már kialakult falunévként szerepel a bakonybéli apátság 1086-i összeírásában, ennek az összeírásnak szóban forgó első része pedig bizonyíthatóan hiteles. Ugyanezt támogatja a következő megfontolás: az erdélyi Veszterce alatt levő Királynémeti tágabb környékére a XII. század derekától kezdve telepedtek Rajna-vidéki szász és vallon telepesek, s ezek az ott talált Németi falut Bayerdorfnak nevezték el (1332: villa Bavarica). A tőlük „idegen” bajor etnikum illetően megjelölése azért korhatározó, mert a bajor területről Magyarországra történt település korszakhoz köthető: ez Gizella házasságától (996) I. Endre trónra lépéséig (1046) tartó félszázad Endre korától kezdve a bajor németek és a lombard-olaszok ellen érzett ellenszenv és a német császárság megújuló hódító törekvései oda vezették királyainkat, hogy a bajor és sváb területen átnyúlva a Rajnán túlról hozzanak 'szász' és vallon-'olasz' hospeseket. Ez a verduini kanonok 1048-i beköltözésével indult el, de Könyves Kálmán idejében is tartott, és II. Géza korában nőtt tömeges vándormozgalommá. Újabb 'bajor' telepítési mozgalom II. Endre korában indult el, amikor pl. Pestre délnémetek telepedtek, ezek azonban már német szemmel nézve nem 'bajorok' voltak, hanem az időközben létesült osztrák hercegség 'teuton' – 'deutsch' – német alattvalói. De akkor már a Németi, Tóti, Oroszi típusú helynévképzés is elhalóban volt, mert a XIII. századtól a telepes falukat többnyire – falu összetétellel nevezték,

részében nem késlekedik ezt ki is mondani: 'Ha pedig Te arra adnád magad, hogy tönkre tedd, amit én építettem, vagy szétszórd, amit egyesítettem, kétségtelenül igen nagy kárt szenvedne királyságod, hogy ez ne legyen, naponta nagyobbítsd a Te országodat, hogy a Te koronádat mindenki fenségesnek tartsa.')

„Hiába mondja itt Szent István félreérthetetlenül, amit mond, nem érti az a jelenkori ember, aki nem tudja felfogni, mit értett Szent István királyságon. Aki nem tudja felfogni, hogy miképpen volt a szakrális királyság, illetve a szakrális világkirályság az ő uralkodói programjának központi gondolata.

„És csak az Intelmek értelmezésével van baj az újabb korokban?! Szent István uralkodásának több talányát sem érti a kései korok magyarja, mert nem meri tekintetbe venni, miképpen függ ezzel össze Szent István uralkodásának minden nagy kérdése.

„A Szent István-i birodalmi eszmény megvalósításának szándéka (mint ok egy nagy politikai koncepcióban) bizony kapcsolatban áll a nyugati kereszténység felvételével (mint okozattal), de az országnak Szűz Máriával oltalmába való ajánlásával is.

pl. Németfalu, Tótfalu, Jászfalu, Oláhfalu. A 1046-tól elinduló rájnántúli német ill. németalföldi telepéseket már nem is németnek, hanem szásznak nevezték, s így a második telepítési hullám hozta létre Szász (Szászi) továbbá a Borbánt (eredetileg Brabant) és Olasz (Olaszi) nevű telepeinket. Összhangban van ezzel a Lampertszásza (Beregszász) elnevezése. Ezt minden valószínűség szerint Szent László öccse, Lampert herceg hívta életre rajnántúli szőlőművelő telepésekkel, és az új helység nevében ugyanúgy őrizte a telepítő herceg nevét, mint Kálmánca, az egykori Kálmáncahegy, vagy Kálmánkirálycahegy a telepítő Könyves Kálmán királyét.”

Figyelemre méltó az is, amit Györffy a cseh és lengyel telepítésekről mond: „A Csehországra is kiterjedő német-lengyel háborúskodás (1003-1018) és Bátor Boleszló támadása Magyarország ellen (1014-1017) nem kedvezett az István-kori cseh és lengyel telepítéseknek. Igaz, hogy a cseh Bretisláv 1021-ben lerohanta Morvaországot, és az ott elfogott lengyel helyőrséget százanként összekötve eladta Magyarországra, de Veszprém herceg hazatérése Lengyelországba (1018) olyan baráti légkört teremtett a két ország között, hogy a lengyel vitézek bizonyára visszamehettek otthonukba. Bretisláv 1038-ban elfoglalta a lengyel fővárost is és kihirdette, hogy a parázna házaseleket eladatja Magyarországra, de most már úgy, hogy 'nem válthatják ki magukat, és nem térhetnek haza'. A cseh és lengyel telepítéseknek valóban Vazul fiainak uralomra jutása kedvezett: Endre és Béla Cseh-, majd Lengyelországba emigráltak, s ezt követően szövődtek a dinasztikus kapcsolatok az Árpádok, a Psemiszlidák és a Piasztok között. Ilyen formán Cseh (Csehi) és Lengyel (eredetileg Lengyen) falvainak keletkezése inkább sorolható a második telepítési hullámhoz. Az első cseh telepítés emléke a garamszentbenedeki alapító levélben található: A 1075-i *illi qui dicuntur Cehti* (akiket Csehnek mondanak) megjelölés mögött a kicsinyített cseht népnév rejlik (e csehek lakhelyét ma Csejtpuszta jelöli Mezőtúr határában). Mind amellet az a lehetőség sem zárható ki, hogy a heterogén katonai kíséretbe már 1046 előtt bekerültek a morvák mellet a csehek, lengyelek, (fehér) horvátok és oroszok, és ezek neve a törzsnevekhez hasonlóan jelentkezik helynév anyagunkban. E szempontból főleg az Orosz (Oroszi) helynevek mérlegelendők, hiszen a varég-orosz testőrség jelenléte István udvarában is kimutatható. Az oroszoknak nevezett népelem beköltözését azért nehéz időhatárok közé sorolni, mert az X. században is volt lehetőség rá, hogy a fejedelmi kíséretbe elszegődjenek, de az Árpádok összeházasodása orosz fejedelmi sarjakkal az egész Árpád koron át tartott, és az oroszoknak nevezett testőrök mellett agrár telepések szórványos beköltözésével is számolnunk kell. (A ruszinok tömeges betelepítése 1320-30 táján indult el.)” (Györffy György: 1977. 512-513.)

Györffy kimutatja, hogy Magyarországra szívesen jönnek vendégek. De itt szembe kell néznünk tévedéseivel. A nem Árpáddal bejött magyarokat szlávokat nevezi, nem tud szabadulni a hamis beidegződéstől.

„Szent István uralkodói küldetés tudatát meghatározza az abban való hit, hogy a kereszténység három irányzata (első: a bizánci irányítású, második: a római irányítású és a harmadik: a görög-római világon kívüli kereszténység s ezen belül a párthus vagy szkíta vagy ó-magyar kereszténység) egységesíthető egy méltó világ királyságban (birodalomban). A Szűzanya (a kereszténységnek mind a nyugati, mind a bizánci irányzatában erős az Ő kultusza), illetve Nagy Boldogasszony (a hitújító reform előtti magyar vallásban – és bizonyos az egész szkíta utódvilágban – az Ő tisztelete erős) kultuszában látja az összetartó erőt.

„Így is fogalmazhatunk: A Szűzanya, illetve Nagy Boldogasszony kultuszában látta Szent István megvalósíthatónak a keresztény világ három (vagy több?) irányzatának az egységesítését.

„Felhívjuk a figyelmet arra is, hogy az Intelmeknek birodalmi eszményről szóló részében Szent István időálló koncepciót fejt ki, annyira időállót, hogy néhány évszázaddal később Alighieri Dante, mint sok évszázados, de még mindig legaktuálisabb koncepciót fejt ki újra, még pedig igen szenvedélyesen. És arra a sajnálatos tényre is felhívhatjuk a figyelmet, hogy Szent Istvánnak nem hiszik el, még magyar kutatók sem, amit Danténak elhisznek, mégpedig mint minden idők legközérthetőbb dolgát. Dante egyébként a világkirályság eszményének a védelmében külön könyvet is ír. Az ő kiállása a szakrális királyság mellett heroikus és tragikus: akkor áll ki, amikor a szakrális világkirály már 'rejtőzködik', amikor a Dante számára legszentebb hagyományok tetszhalottak: formájuk káprázatosan vonzó még, de a felülmúlhatatlanul szép forma nélküli már a tartalmat. Dante főcélja éppen az, hogy a formát megtöltse tartalommal.

„Az *Isteni Színjátékban* elrejteti a szakrális király beavatásának már egyre kevesebbek által ismert 'forgatókönyvét'. . . . „¹²

Hanyatlásunk másik kútfőjét sokan (én is hajlok erre) a quedlinburgi szerződéshez kötik, amely az idegenek által jegyzett történelmi munkákból így értesülünk. Az akkori magyar annyira vágyta a békét, hogy ezért minden nemzeti érdekét, sőt vallását, szabadságát, azaz sérthetlenségét is feladta. Minden áron a béke volt a céljuk. A lech-mezei csata és a quedlinburgi összejövétel között 20 év telt el, ami háború mentes volt: és még mindig Európa legnagyobb katonai hatalma, hogyan könyöröghetett attól a néptől békét, akit a közelmúltban annyiszor megvert? Egy nemzet nem tud megváltozni, társadalmi szokását egyik napról a másikra nem tudja átértékelni. Őseink békéért való esedezése kitalált szöveg a történészek részéről, akik ezzel akarják elhíttetni, hogy egy elgyengült nemzet lettünk, s egyetlen menekvésünk már csak a nyugati kereszténység.

Pilgrim püspök levele így szól VII. Benedek pápához, K.u. 974-ben: „A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva megkezdtük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”¹³

E levél szerint őseink és a németek között szövetség jött létre. Ez azt jelentette, hogy a németek csendben elfoglalják hazánkat. Az az érdekes, hogy minden egyes irat, ami fenn maradt, csak a kereszténység terjesztését hangsúlyozza. Ez volt a kezdete függetlenségünk elvesztésének, I. Ottó, aki létrehozta, kiépítette a

¹² Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 291-293.

¹³ Botos László: *Hazatérés*, Budapest 1996, 48 old. idézi Endlicher, *Monumenta Árpádina*. 131. (Grandpierre K. Endre: *Magyarok Istenének elrablása*. Budapest. 1993. 222.)

német nagyhatalmat, a keletre terjeszkedést, (a Drang nach Osten), ő diktálta a quedlinburgi egyezményt. Előtte már sokszor kijelentette, hogy célja Magyarország hatalmának megtörése. I. Ottó nem volt pápa, sem patriarcha, ő német császár volt. Ezért írja Grandpierre, hogy nem vallási, hanem politikai célok hajtották. Akár hogyan álcázta, szándéka a magyarság meghódítása volt.¹⁴

I. Ottó a quedlinburgi szerződés idejében a magyarellenes erőt képviselte, s a kereszténység terjesztése csak leplezte szándékát. Hisz maga Szent István is beismerte, amit majd az alábbiakban látni fogunk, hogy népe keresztény csak „reformálni kell” az ó-magyar keresztény hiedelmet. Azt is tudnunk kell, hogy a Lech-mezei vereség után is hatalmas erősek maradtunk. Hogyan fogadhattak el ilyen szégyenletes egyezményt, mint a quedlinburgi? Thierry Amadée egy nemzetközi államcsínyt említ.¹⁵ Az egyezmény megkötése után, Ottó azonnal hozzálátott tervének megvalósításához, és pedig közel a határhoz Passau-ban egy központot létesített, ahol a magyarellenes ügyintézés szerveződött. A központnak Pilgrim püspök volt a vezetője. Ekkor a pápa felruházta minden hatalommal, ami szükséges volt népünk megtérítéséhez.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza hercegnek egy német feleséget ad, Adelhaidot. Adelhaid célja volt megnyitni a magyar határokat honfitársai előtt. Ez volt Ottó terjeszkedési politikája, és még háborút sem kellett indítania céljai eléréséhez. Quedlinburgban nem volt kölcsönös szerződés, csak mi tettünk engedményeket, a németek semmit. Mibe került ez a behódolás?

- Feladtuk minden hagyományunkat (mágusüldözés).
- A határvidék védelmét is.
- Szabadbejövétel a hittérítőknek és másoknak, akik Magyarországon akartak letelepedni.
- Engedélyezni templomok építését, plébániák felállítását.
- Minden korlátozás nélkül szabad kezdet adni a keresztény tanok terjesztéséhez és gyakorlásához (élve eltemetés stb.).
- Géza herceg házasságot fog kötni Adelhaiddal.
- Rangos állások, földbirtok adományozását ígéri az Adelhaid-dal jött tízezer német testőrnek.

Thierry Amadée mondja, hogy a quedlinburgi szerződés ahhoz hasonlítható, mintha áruinkat nagy haszonnal exportálnánk egy másik országba, és ráadásul rájuk kényszerítenénk a mi erkölcsi értékrendszerünket.¹⁶

Ezután megnyitottuk kapuinkat a nyugati beözönlés előtt, nem hadi, hanem egy folyamatos békés megszállásnak. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen megszállást gazdasági, ideológiai és politikai elnyomás követ. A magyar küldöttek Quedlinburgban külön biztosítékot adtak, hogy a határ nyitva lesz minden válogatás nélkül bárki részére, és segítséget fognak nyújtani földadomány és egyéb lehetőségekkel, hogy a társadalmi ranglétrán meg legyen a felemelkedésük, és hogy sokasodjanak. Így rövid időn belül Magyarország elvesztette nemzeti jellegét. Ha a nemzet lázadásban mutatta ki elégedetlenségét az idegen megszállók miatt, akkor azt külföldi katonai segítséggel leverték.

Adelhaid testőrei elfoglalták Géza palotáját és ő „fogoly” volt saját otthonában. A németeknek ez a megoldás jobban megfelelt, mintha megölték volna,

¹⁴ Grandpierre K. Endre: *Magyarok Istenének elrablása*. Budapest. 1993.

¹⁵ Botos László: *Hazatérés*, Budapest 1996. 49. Thierry Amadée: *Attila mondák*. 99,

¹⁶ Uo. 50 old. : Thierry. 98.

mint tették Atillával. De ki készíthetett egy ilyen szégyenteljesen egyoldalú békefeltételt-tervet a nemzet nevében? A hivatalos kormány akkor még képtelen volt erre (a jelen kormányunk (2010) ugyanezt csinálja), csak az a csoport lehetett, amelyik előkészítette az államcsínyt, azok, akik adományokat fogadtak, fizetéseket kaptak, békét ajánlottak és kereszténységet hirdettek egy keresztény országban. Pilgrim, Wolfgang és Brúnó képezték ezt a titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott. E csoport végrehajtotta azt, amit Ottó nem tudott hadászatiilag megtenni. Ez a magyarázat arra, hogy a magyar nagyhatalom hogyan vesztette el erejét, befolyását, minden lényeges háborúvesztés nélkül és alárendeltje lett az ellenségnek, a németeknek.

Géza kagán fiát, Vajkot 1000-ben koronázták királlyá, és keresztiségben az István nevet kapta. Uralkodása alatt a németek folytatták próbálkozásait, és uralkodni akartak Magyarországot felett.

II. Konrád császár (1024-1039) uralkodása alatt a németek ismét támadólag léptek fel. Időnként be-betörtek a nyugati határmenti területekre Baváriából, de Istvánnak mindig sikerült kiűzni őket. II. Konrád Bizánccal, a Kelet-Római császársággal próbált ellenünk szövetséget kötni, hasonlóan, mint Nagy Ottó tette. Valószínűleg nem érezte magát elég erősnek a támadásra, még a Lech-mezei történetek dacára sem.

II. Konrád Strasbourg Werner püspököt küldte Konstantinápolyba 1027-ben. István, mikor tudomás szerzett a küldött céljáról, megtagadta az átutazását. A németek nem késlekedtek, ez elég volt számukra egy újabb támadásra. 1030-ban meg is történt. Két külön hadsereggel támadtak. Az egyik a Duna jobb partján húzódott előre, a másik a baloldalon, ezt vezette a bohémiai herceg Bratiszlav, rabolva és pusztítva, de visszaverték őket Bécsbe.

Őseink ismételen nem rohanták le a német államokat, ők nem törekedtek területük növelésére.

1042-ben III. Henrik (1039-1056) a magyar határ felé húzódott. A német befolyás nagyon nagy volt ebben az időben, és Aba Sámuel királyunk (1041-1044) egy nagyon kedvező békeajánlatot tett a német császárnak. Felajánlotta a Lajta folyó területét a Szár hegységig, és ígéretet tett 200 kg. aransarc fizetésére, ugyanakkor elbocsátja a német foglyokat. A nép nem támogatta a király e békeegyezményét, és ajánlatának visszavonására kényszerítette. Ezt követően 1044-ben Európa legnagyobb hatalma ismét támadást intézett ellenünk. Kézai Simon írja, hogy a császár Sopron irányából jött, de a kiáradt Rába és Rábca folyók közén nem tudott átjutni, ezért a Rába folyó mentén haladt előre Győr irányába, ahol talált egy gázlót: itt átvágott a folyón és a főúton haladt Győr felé. Ménfő falunál, Győrhöz közel, július 5-én ütközött meg hadainkkal. A császár győzött, de nem volt könnyű győzelem. A német krónikák sem írnak nagy győzelemről. Kézai Simon tollából: „A németek közül különben azon ütközetben számtalanon elhullottak.”¹⁷ Aba Sámuel király meghalt menekülés közben, és Henrik bevonult Fehérvárra. A hűbéri esküvel megkötött abban a katedrálisban, amelyet I. István (Szt. István) építtetett. A nép nem tudta elfogadni ezt a számára elviselhetetlen megalázást, hűbérese lenni a német császárnak, ezért egyesültek, hogy lerázzák a rájuk tett igát.

A magyar nép történelmi ismeretében az Adelhaid név, mint Géza király felesége ismeretlen. Népünk és írott népszerű történelmünk úgy tudja, hogy az

¹⁷ Botos László: *Hazatérés*, Budapest 1996. 52. Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története*. 1956, 289.

erdélyi Gyula lánya, Saroldu volt Géza felesége. Erről külföldre szakadt kiváló történészünk így értekezik:

Padányi Viktor¹⁸

Géza fejedelem második házassága

Taksony fia, Géza, semmi esetre sem születhetett 927 előtt és 948 után. Nagypapjának, Zsoltnak, tudjuk születési évét, s ez 893. Házasságkötésének éveit is tudjuk – 907 – amikor Zsolt még csak 14 éves, vagy 13, felesége még fiatalabb. Első gyermekük tehát még a pubertás legextrémebb lehetőségének számításba vételével sem születhetett meg 911 előtt, és ha az első gyermek fiú, Taksony, és ez a fiú 16 éves korában nősül – mindez csak lehetséges, de nem valószínű –, akkor Géza születésének legalsó határértéke 927.

Géza első, kétségtelenül megállapítható gyermeke, Judit, aki 984-ben megy férjhez Vitéz Boleszláv krakkói herceghez. Ez a dátum azt jelenti, hogy „ad extremum” legkésőbb 968-ban, de inkább 967-ben kell születnie, mert 969-ben Vajk, azaz István születik. Ha viszont Judit 967-ben, vagy esetleg még előbb születik, ami valószínű, akkor Gézának legkésőbb 966-ban kellett nősülnie – ez is szélső határérték –, ami mint születési idő 948-at jelent.

Mindent egybevetve, Géza legvalószínűbb születési ideje 939-940. Sokkal korábbi nem lehet, mert 996-ban még leánya születik és feltétlenül a hatvanas évek elején nősült. Sőt, ennek a születési időbecslésnek van még egyéb szilárd támasztéka is.

Géza 970-ben veszi át a fejedelmi méltóságot, amikor már harmincadik éve körül van és két gyermeke, vagy inkább már három, az esetleg elhaltakkal talán több is, immár megszületett. (Vélhető testvérei: „Szár” László és Mihály, lényegesen fiatalabbak nála. Mihály fia, Vazul, magyaros formában Vászoly, mintegy húsz évvel fiatalabb Istvánnál, s ez a szokottnál nagyobb korkülönbséget jelent Géza és Mihály között. Mihály valószínűleg a legkisebb fiú, a „csaba” volt a családban.)

Minden esetre, akár Gézáé a kérdéses – de valószínű – első leány, akár nem, Géza gyermekei, akár kettőt veszünk alapul, akár hármat, a hatvanas évekből való s a század hatvanas évei megfelelnek Géza 20-as éveinek, a 20 és 30 közötti életkorának.

Ezzel szemben rendkívül feltűnő, hogy Géza másik két leánya az évszázad **kilencvenes** éveiben születik. Orseolo Ottó velencei doge, későbbi felesége, Péter király anyja, 991-992 körül, Aba Sámuel későbbi felesége pedig 995 vagy 996-ban.

Orseolo Ottó 1010-ben nősül, Froila lányuk 1011-ben, Péter fiúk 1012-ben születik. Aba Sámuel viszont semmi esetre sem születhetik 995 előtt, sőt még 1000 előtt sem, nagyon valószínű a születése. (Lábjegyzet: Aba Sámuel 1044-ben a harcmezőn esik el, csapatai élén; márpedig élemedett aggastyánok

¹⁸ Padányi Viktor (1906-1963) történész, nyelvész, író. Fontosabb művei: *A nagy tragédia* (1952), *Vérbulcsú* (1954), *Dentu-magyarica* (1963)

abban a korban nem vezettek lovasrohamokat.) Nősülése pedig valamikor 1015-1020 közötti években történhetett.

Hogy egy házasságban a gyermekek születése két ilyen távoli évtizedre esik, olyan feltűnő jelenség, hogy már szinte csodálatos, hogy ez eddig, minden magyar történettudós figyelmét elkerülte. A tünettel érdemes foglalkozni.

	960-970	970-980	980-990	990-997
leány	963	--	--	leány - 992
leány	966	--	--	--
fiú	969	--	--	leány – 996

Sem a hetvenes, sem a nyolcvanas években nem született a fejedelmi párnak gyermeke – nem valószínű ugyanis, hogy kivétel nélkül mind meghalt volna --, viszont két évtized után újra megindultak volna a születések.

Összevetve a fenti kimutatást Géza vonatkozó életkorával, az első periódus a 20 és a 30 életévei közti időre, a második születési periódus pedig az 50 és 60 évei közti időre esik. Géza feleségének is a kora nagyjából ugyanennyi, s annak ellenére, hogy a nők fogamzó képessége 50 év körül általában megszűnik, Géza felesége 51 néhány éves korában két évtizedes szünet után újra szült és nem is egyszer.

E sorok írója mindezt kétségbe vonja és ennek a feltűnő jelenségnek az alapján kimondja, hogy Géza fejedelemnek **kétszer kellett nősülnie**.

A megállapítást a feltűnő két évtizedes kiesés mellett néhány más nem kevésbé feltűnő körülmény is támogatja.

Egy 12 századbeli lengyel kútfő azt állítja, hogy Gézának lengyel felesége volt, akit „Belekegini”-nek hívtak. A forrásadatot történelemtudományunk, mint képtelenséget félretette, hiszen a mi forrásaink szerint Géza felesége Saroldu volt.

Az, hogy egy férfi, ha özvegyen marad, másodszor is megnősülhet, úgy látszik, nem jutott eszébe történészeink közül senkinek, a feltűnő születési dátumok ellenére sem. Helyette azt találta ki, meglehetősen szellemesen, hogy „szláv” alattvalói hívták Saroldot Belekegini-nek. (Hóman)

Egy másik feltűnő körülmény az, hogy Géza első két leánya szlávhoz ment feleségül (sőt a második éppen lengyelhez, noha lengyel kapcsolatokról addig nem tudtunk.), a későbbi két lánynak viszont egyike sem ment szlávhoz.

Egy további meglepő körülmény az, ami egyébként történelmi adatolásunkból is feltűnően ki van hagyva, hogy István nem szerette az „anyját”, sőt, talán ki is végeztette (erre a „talán” –ra építve nevezik egyesek Istvánt még ma is különös előszeretettel „véreskezű anyja gyilkosnak”).

Hasonlóan feltűnő, szinte már groteszk körülmény, hogy a „Somogyi nagyúr”, Koppány Horka, „Szár” Szerénd fia és Vérbulcsu . . . (: lábjegyzet: hogy „Szár” Szerénd fia Koppány volt az akkori horka, azt településneveken kívül az is bizonyítja, hogy ez a méltóság örökletesen apáról fiúra szállt és a horkák törzse, a Nyék törzs szállásvidéke, a Dunántúl déli fele volt. Vérbulcsu halála után (955), „Szár” Szerénd lett a horka. Vérbulcsu az apjától örökölte a méltóságot, épp úgy mint Koppány is az apját követte. Furcsa, érthetetlen és rendkívüli lenne, ha törés lenne ebben a sorban és „Szár”

Szerénd nem lenne Vérbulcsu fia, akinek utóda volt. Egyébként Szeréndnek „Szár” megjelölése arra mutat, hogy előzőleg keresztény volt, de azután visszatért ősei hitére, ami apjával szemben alkalmazott „keresztényi” tett után nem csoda. (Vérbulcsu 948-ban keresztelkedett meg Bodonyban, (ma Viddin) és a vesztett Lech mezei csata után 955-ben Ottó, mint közönséges bűnözőt, Augsburgban felakasztatta.) Unokája, Géza halála után feleségül akarja venni Saroldut, akinek ha Géza első felesége, erősen közel kellett lennie a hatvanhoz!

Ennek pedig különösen abban a tekintetben van szinte már elképesztő hangsúlya, hogy Koppány életkora, Géza 997-ben bekövetkezett halálakor nem lehetett több, mint 35-34 esztendő, és ha egy férfi ebben a korban nem nő és nősülni akar – Koppány, ha nőül akarja venni Saroldut, nyilván nőtlen - - , akkor vagy özvegy, esetleg a dolognak valami más, rendkívüli oka van. Nem lehet ugyanis kétséges, hogy egy Árpádfinak, aki az ország horkája és az uralkodó család szeniora, még akkor sincs szüksége egy ilyen elképesztő „politikai” házasságra egy nálánál több, mint 25 évvel idősebb 60-felé közeledő asszonnyal, ha fejedelmi szék után vágyakozik.

A többi már a drámairodalom területére tartozik. Koppány jogos és törvényes követelése is, szerencsétlen felnagyelt teste is és Saroldu hullája is . . . (: lábjegyetek. Vérbulcsu apja „Kál”, vagy „Bogát” horka volt. Hogy kettő közül melyik volt, ill. melyik a helyes név, az attól függ, hogy a „Kál”, ami szumerül előljárót, főnöke, elsőt, első szülöttet jelent és ami Kaál, Kál, Kala, Kele, Gaál, Gál formákban igen gyakori az Árpádkori nevek között személynév volt --, vagy csak Bogát megjelölése, rangjelzése. De akármelyik is volt a neve, a Nyék törzs vezére és így Levente fia volt. A sor Árpádtól, aki apja Álmos, életében a Nyék törzs vezére volt, töretlenül halad Koppányig – Árpád, Levente, Bogát, Kál, Bulcsu, Szerénd, Koppány, akit az elfogult, klerikális szempontú István legenda szerzője, az István „nagybátyjának” mond, nyilván azért, hogy azt a bizonyos házasságot „vérfertőzésnek” lehessen beállítani. Koppány azonban Istvánnak egyszerűen nem lehetett „nagybátyja”, hiszen ő Gézának sem nem testvére, sem nem unokatestvére, még másodfokon sem. Koppány nemcsak Taksonynak nem fia, de még Zsoltnak sem unokája. Koppány Árpádnak az ükunokája.

Levente, Árpád legidősebb fia és a törzsszövetség akkori horkája, 25-30 éves lehetett, amikor a bolgár hadjáratban 895-ben elesett. Gyermekai -- 2-3 fiú és egy leány – a kilencvenes évek során születhettek. Bogát Kál ennél fogva 910-911-ben nősülhetett és Vérbulcsu 912-914 körül születhetett, s 937-ben (első nagy hadjárata) 24-25 éves korában vette át apja örökét, a horka méltóságot. Fia Szerénd, harmincas évek végén születhetik, mivel a 955-i tragikus végű hadjáratban még nem vesz részt, mert fiatal; valószínűleg a 937. évi nagy hadjárat után, 938-ban született. Nősülése apja megrendítő tragédiája után egy-két évvel, talán 958-ban történhetik. Koppány születési idejét tehát 960 előttre tenni nem lehet. Valószínű idő 962-964.

Akár hogyan állítja be a dolgot Hartwik püspök erősen céltudatos legendája, s akár hogyan is eltorzítja az eseményeket a későbbi egyházi nyomás alatt álló történetírásunk, Koppánynak az ősi magyar öröklési jog szerint tisztán és megtámadhatatlanul igaza volt. Koppány középkori történelmünknek egyik tragikus hőse, akit a hatalmas Új Erő, a kereszténység gázolt le és bukása a nemzet fennmaradásának véres és keserű ára volt.

Forrás: A Nap Fiai. 1978. jan-febr.

Itt az első, talán a legnagyobb, és legkorábbi magyar történelmünk gáncsa. A kikövetkeztetett születési, elhalálozási és házasság kötési évszámok alapján meggyőződhetünk, az elhallgatott valós történelmünk kiigazításának szükségességéről. Így már megérthetjük az eddig érthetetleneket, ami miatt sokan ismételten, magam is, Szent Istvánt okozzuk, okoztam már, a Koppány Szent István nemzetellenes harcokban, amikor a magyar nép ismét megoszlott, és nem tudott egységre jutni. Kocsis könyvéből megtudjuk, hogy mindketten, Koppány és István is, saját igazában való hittelt, mentek egymás ellen. Koppány az ösiség jogán, István pedig az új rend megvalósításában, amit apjától, Gézától örökölt, és öneki nyilvánvaló volt az, hogy nem töri meg a kétszeri vérszerződést, amely kimondja, hogy a fejedelem mindig az Árpád nemzetségéből választasson.

A baj, csak akkor ütött be, amikor mind ketten biztos meggyőződésük hitében katonailag egymásnak ugrottak, magyar a magyar ellen, és ekkor ki másnak, mint a német Adelheid megbúvó magyarellenességének intézkedéseire, a németek érkezettnek látták az időt, a régen óhajtott, és katonailag nem bírt, magyar nagyhatalom megtörésére. Itt képmutatónak felhasználták az elhíresztelt keresztény térítést, elhallgatva az ó-kereszténységünk, barbár, pogány bárdolatlan műveletlennek hirdetve, pedig csak vallásunk megreformálásáról volt szó, mint azt Kocsis oly meggyőzően bizonyítja. Ugyanúgy elhallgatják az avarok kereszténységét. Ha kellett volna hittérítő, akkor mindenképpen alkalmazhatták volna a testvér avar nép segítségét, így a németek nem kerülhettek volna döntő helyzetbe.

„Az árpádi honszervezés előtti magyar királyságról eddig nem szólt hazai történelmünk, mint ahogyan nem szólt arról sem, hogy az avarok idejében már számos keresztény volt, ezek közül főméltóságú egyháznagyok is. Ilyenek:

Tarchan atya huszonhat év tartama alatt a vidék „arch-presbyter”-e volt 764-790-ig, unokaöccse **Fekete Arno** Salzburg püspöke, a Nagy Károly által száműzetésbe küldött „bajor” Tassilo” legjobb barátja és későbbben salzburgi püspök, valamint „Avaria” pápai delegátusa. Mindketten avarok voltak, s mindketten nagyban gyarapították az egyház kincstárát.¹⁹

Az avar kincsek között pedig az avar egyháznagyok Birodalmi Bibliája is szerepel, melyet ma Bécsben őriznek.”²⁰

Bátran írjuk és magyarázzuk meg, hogy mi történt a Quedlinburgi húsvéti értekezleten I. Ottóval kötött egyezségünkkor. Ki volt Adelheid? Ki volt Gizella (Giesel des Trau)? Történelem írásunk miért nem ismeri ennek a két nőszemélynek valós nevét, kilétét? Ki volt Gieselnek a nevelője? Mit jelentett abban az időben az Egyház? Magyarázzuk meg, hogy miért kellett elhallgatni a hazatérés előtti kereszténységünk? Kérdezzük meg magunktól, miért nem alkalmaztuk a már keresztény avar hittérítőket, hisz ő velük kötöttük az Ópusztaszeri második vérszerződést. Tudatosítsuk népünkkel, hogy a X.-XI. század legnagyobb koholmányát, sajnálatosan az Egyház követte el ellenünk, amikor letagadta hazatérő népünknek a valamiféle kereszténységét (Ókereszténység, Manicheizmus, Szent András általi kereszténység, vagy a megalapozott keleti kereszténység), azért, hogy a

¹⁹ Tomory Zsuzsa: Avarok. Magyarságtudományi Tanulmányok. Budapest. 2008. 701. old. Fehér M. Jenő: Az avar kincsek nyomában. Buenos Aires, 1972. 201. old.

²⁰ U.o. Fehér Az avar kincsek nyomában 199. old.

Római Katolikus, azaz a zsidó-keresztény tanokat ránk erőltessék. Ezért volt a hős ellenállásunk és nem a pogányság fenntartásáért.

Mint már fentebb írtuk, a magyarellenes központot a németek közel Magyarországhoz Passauban állították fel, Pilgrim püspök vezetésével. E titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott, ennek további munkatársai Brunó és Wolfgang voltak. I. István feleségül vette II. Henrik német-római császár húgát, aki úgy szerepel az okmányokban mint „Giesel” (kezesség, biztosíték). Magyar történelmünk ezt a „Giesel” szót, amely hasonlít a Gizella leánynévre, írta át és fogadta el a királykisasszony nevének, mint Gizella a magyar történelemtanítás. Felmerül a kérdés, mire volt ő a kezes, a biztosíték? Az Árpád-kori okmányok áttanulmányozásából derült ki, hogy Géza, I. István apja, jószántából, önként odaadományozta a német-római császárnak a bécsi medencét, azzal a feltétellel, hogy a jövőben a németek soha semminemű területi követeléssel nem lépnek fel ellenünk. Erre volt biztosíték „Gizella”. Az osztrákok ezt a 900 éves egyezményt szegték meg Trianonban, amikor saját szövetségesük ellen fordultak területköveteléssel. 261 618 magyar élt itt, az Őrség területén (4020 km²), akik azután osztrák állampolgárokká lettek. Trianonban a korábban említett térképekre hivatkozva a csehek és a szlovákok maguknak követelték az ősi magyar földet egészen a Dunáig, a rumánok Gyulafehérvárig, a jugoszlávok pedig Szegedig. Az osztrákok, mint már említettem, Hegyeshalomig.²¹

972 augusztusában I. Ottó az Einsiedeli Benedekrendi Kolostorban kiadott egy királyi szabadalmi levelet néhány szerzetesnek a magyarországi küldetésre. Választása egy Wolfgang nevű szerzetesre esett, aki mint misszionárius a legalkalmasabb volt erre. A történészek azt jegyezték fel erről, hogy Wolfgang utazása sikertelen volt, azért, mert a császár, rövidesen Wolfgang visszatérése után, egy másik hittérítőt küldött hazánkba. Wolfgangot Pilgrim püspök kérte vissza. Grandpierre K. Endre szerint ez kétes, mert egy püspöknek hogyan lehetett annyi hatalma, hogy egy császári küldöttet visszarendeljen? Grandpierre megcáfolja azokat a történészeket, akik állítják, hogy Wolfgang küldetése sikertelen volt, mert épp a gyors visszatérése és egy másik misszionárius (Brúnó) megbízottnak azonnali Magyarországra irányítása mutatja eredményes munkáját.²² Wolfgang volt az a személy, aki kiépítette a folytatólagos diplomáciai kapcsolatot országunk és Németország között. És ha a császár nem lett volna megelégedve munkájával, akkor nem nevezi ki ezt az „egyszerű” szerzetest visszatérése után Regensburg püspökévé. Ez a város lett a magyarellenes központ, ahol Bulcsu és Lehel holttestét ismét felakasztották a templom tornyába. Ezzel a minősíthetetlen vandalizmussal próbálták szítani a magyarellenes érzületet és megtépázott önbizalmukat erősíteni leveretésünkre. II. Ottó császár K. u. 976-ban nagybirtokkal ajándékozta meg Wolfgangot a császár érdekében kifejtett tevékenységéért.

Továbbá Wolfgangot bízták meg a német hercegkisasszony, Giesel des Trau (hűségzáloga) nevelésére. Gizelláról van szó, I. István feleségéről. Nem vitás, Wolfgang sikerrel járt a magyar királyi udvarban, ő biztosította a második küldött misszionárius Brúnó püspök elfogadását is.

A német célt jól álcázták a béke és a hittérítők tevékenysége által. Grandpierre K. Endre sejteti, hogy egy titkos nemzetközi összeesküvést szerveztek ellenünk. Ez a titkos nemzetközi szövetség olyan képességgel bírt és olyan kidolgozott terv szerint dolgozott, hogy egy rövid időn belül leterítette a semmit sem gyanító magyar

²¹ Halmi Dezső: *Trianon gyökere*, Ősi Gyökér, Jan-Feb, 1978, 30.

²² Grandpierre K. Endre: *Magyarok Istenének elrablása*. Budapest. 1993.

nagyhatalmat. Nem maradt fenn írásos bizonyíték az államcsínyről és így a résztvevők neveiről sem. Valószínű, hogy a fiatal Géza kagán tanácsadóiról van szó, akik tizenketten képviselték nemzetünket a Quedlinburg-i gyűlésen, Kr. u. 973-ban. Több mint valószínű, hogy ezeket Brúnó püspök megvesztegette.

E két nőszemély, mindaddig titkon szereplő tevékenységével, előbukkanásával minden megérthető. Megvilágosodik a Koppány István ellenesség zűrzavarában a német katonai beavatkozás, ami döntő lehetett a kimenetelre. Ez ismerettel meggyőződhetünk arról, hogy nem I. István rendelte el Koppány testének felnégyelését, és Vazul herceg embertelen megcsonkítását, valamint a nyolc István gyermek korai elhalálózását. Továbbá a titokzatos vadkan megjelenését, a megfelelő időben egy német vendég vadászat alkalmával, amikor a vadkan egy lovag hős vitézt tud megölni, mint azt teszi Zrínyi Miklós hadvezér esetében is, későbbi időben, 1664-ben.

I. István bízott a becsületességben, az adott szó erejében. Azzal vádoltuk, és történészek még ma is, sokan, hogy István eltékozolta földjét és engedte az idegenek betelepődését. Ez tényleg így nézett ki, de az Intelmekben Fiának, világosan elmondja és felvilágosítja őt, hogy úgy járjon el, mint ahogy Róma is tette, és teszi. Szent István elég erősnek és képesnek érezte magát, hogy megvalósítson egy szakrális világ magyar királyságot, amely a tizedik században dívott, a nagy hatalmak versengésében. Ezt akarták megvalósítani, az angolok, amelyet Edward Burne-Jones festménye hűen illusztrál, azért tetette a haldokló Artúr király az ágya mellé a szakrális magyar beavató szent koronát, mert ez az egyedüli beavató korona a világon.²³ Azzal a szándékkal, hogy utódai szakrális királyságot örököljenek. Ugyanez okból Nagy Károly is ezzel a koronával temettette el magát, amelyet az avaroktól rabolt el, amit a magyarok visszaköveteltek, és II. Szilveszter pápán keresztül vissza is kaptak.

De a magyar történészek a beljük gyökerezett finn-ugor elmélet, kishitűségtől nem tudtak szabadulni, nem tudták elképzelni, hogy mind ez lehetséges és lehetett. Az európai tudományos világnak elvárásai vannak, és a magyaroknál még inkább hatályban van, hogy a kereszténység (római kereszténység) előtti kort, őstörténetet primitívnek, pogánynak lehet csak említeni. Ez a tilalom megszabta a kutatás irányát és egyszerűen a valóság nem kerülhetett napfényre. Elképzelhetetlen, hogy ennyi ideig, évszázadokon át, a tudomány nem tudta áttörni ezt a „tabu” falat. Ki, kik ebben a hibásak? Magyarországról szólva, nem a tudós professzorok, hanem a magyartalan tudománytalan Tudományos Akadémia, amitől az alapító, gróf Széchenyi István, röviddel a beindítása után, a támogatását megvonta. Mindenképpen a régi becsontosodott indo-európai öndicsőítő elvárás, hirdetés, amely megtiltja a (római) kereszténység (katolikus) előtti kor, korok valós megírását, amelyet a MTA minden további nélkül elfogad, sőt túlszárnyal. Amiért ez nem tudományos akadémia, hanem egy cél irányzat hangcsöve.

Miért nem foglalkozhat történelemtudományunk az ősi magyar hitvilág rejtélyeivel és őstörténelmével? Nyilvánvalóan a felállított tabuk, ezt nem engedélyezik. Az a tudós kutató, aki mégis megpróbálkozik megbirkózni e nagyon bonyolult kérdéssel, azonnal rádöbbsen arra, hogy következtetései, a legnagyobb mértékben, az eddig ismert és tanított őstörténelem sumir-egyiptomi, a görög és római civilizáció előtti korok történetei, egybe ágyazva a magyar őstörténelem bizonyosságaival. Ami a magyar kutató számára felfoghatatlan. Felfoghatatlan, mert ezek a „feltételezések” a „komoly” tudományos akadémiák részére

²³ Edward Burne-Jones, *Artúr Király utolsó éjszakája*

elképzelhetetlenek. De ha ezen elképzelhetetlen civilizáció előtti rejtélyeket mégis megoldják, akkor át kell írni, meg kell kérdőjelezni az eddig tanított elfogadott és tanított munkákat.

Amikor a magyar nyelv ősiségét említjük, ki kell hangsúlyoznunk, hogy Károli Gáspár biblia fordítása az egyik legnagyobb bizonyíték nyelvünk ősiségére, mert Károli Gáspár magyar nyelve nem nyelvfejlődés eredménye, hanem nagyon meglepően nyelvújítás előttié: a Biblia fordítás szövegében, nyelvében egy nagyon régi magyar nyelv támadt fel újra, amely az ókori egyeduralmi, minden külső ráhatás nélküli nyelv, hivatalos és hosszú időn át használt hitéleti nyelve volt. Ez a legnagyobb és cáfolhatatlan bizonyítékunk arra, hogy nem a szláv nyelv volt ránk hatással, mint állítják. Olyan hitvilágnak a nyelve ez, amely a kereszténység egyik előzményének tekinthető, írja Kocsis. (19 old.)

Ami további eligazodást, egy nép kilétét és nyelvi tisztánlátását gátolja, az a metafizikai ismeret tilalma.

Ennek tilalma az elégtelen ismeret miatt képtelen megérteni és értékelni a szakrális királyság és szakrális világkirályság fogalmát. Ennek ismertetését lásd Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 21 oldaltól 64 oldalig.

További nehézségek egy nép kilétének és nyelvének meghatározásában az, hogy a tudományos világ nem alkalmazza az egyenlő esélyek elbírálásának elvét. Vagyis az egyenlő mércével való bírálatot. Miért fontos ez? kérdi Kocsis. Egy példázattal felel erre. Ha feltesszük a kérdést, amire igazságos választ várunk, hogy ki, mi a magyar, mert erre várják tőlünk a feleletet, amikor ki és mi létünket kell megválaszolni, akkor a válaszunk csak az lehet, aki magyar eredetű. Német az, aki német eredetű és így tovább. Ebből azt a következtetéseket vonhatjuk le, adhatjuk közzé: úgymint Németországban több magyar él, mint Magyarországon, ugyanez a helyzet Bukarestben is. Franciaországban több a német eredetű francia, mint a latin eredetű. Ugye ne folytassuk?

„Ha az igazságosság elvéhez ragaszkodunk, akkor bizony érvényesítenünk kell a másik nélkülözhetetlen elvet is. Az *egyenlő esélyek elvét*. Mi ez? Könnyebben felfogjuk, ha figyelembe vesszük, hogy ez az elv az, amelyre manapság akkor hivatkoznak előszeretettel az elfogulatlanok szerte a világon, amikor védelmükbe veszik a nemzetiségi kérdésnek azt a megoldását, amelyben, egyik nemzetiségnek a másik által való elnyomása akkor is lehetetlenné válik, ha egymás megbecsülésének nincs meg az érzelmi alapfeltétele. Ők azt állítják – és bizonyítják is tapasztalatokkal –, hogy az egyenlő esélyek elve, ha hagyják érvényesülni csodákra is képes: a gyűlöletet szeretetté tudja változtatni, miképpen az egyenlőtlen esélyek elve, ha érvényesül gyűlöletté változtatja a szeretetet.

„Érvényesítjük csak ezt az elvet magyar vonatkozásban és német vonatkozásban. Hogy érvényesíthessük, ne abból induljunk ki először, hogy német és magyar, hanem abból, hogy germán és szkíta . . . Mert ha nem szabad magyarokról, mint szkítákról beszélni, akkor a poroszokról és a szászokról sem szabad, mint germánokról beszélni.

„De ne mi döntsük el, hogy a németiség fogalmát a németek miképpen fogják fel, mi csak annyit mondjunk, hogy azt se a németek döntsék el, hogy mi a Magyarország fogalmát miképpen fogadjuk el.

„És itt a baj! Az elképesztő helyzet az, hogy a Magyar Tudományos Akadémia a magyarság fogalmát úgy fogja fel, ahogy ezt a németek

meghatározták. Ők pedig úgy döntöttek helyettünk, hogy bár az ő esetükben ezentúl is lehet használni a gyűjtőfogalmat, magyarok esetében többé nem.”²⁴

Az indo-german világtörténelmet megálmodók voltak, akik létrehozták a délibábos történelem nyelvtudományt, és ezt Bécsben politikai célok szolgálatába állították. Ezzel törték le a XIX. században éledező nemzeti öntudat még gyenge hajtásait. És ez a német délibábos politikai irányzat 1848-49 táján orkánként söpört végig hazánk államisága felszámolására.

„Nem azt mondták, hogy a magyar államiság megszűnik, s ha a magyar kultúrát, magyar nyelvet elsorvasztják, akkor a magyar nemzet elvész, hanem fordított sorrendet állítottak fel. Azt mondták bizony, hogy a magyar sajátosságokra, miért is volna szükség, ha a magyar sajátosságok értéktelenek, vagy nem is léteznek.”²⁵

Annak idején, a német történészek úgy határoztak, hogy a németekre ezután is lehet használni a gyűjtőfogalmat, a magyarokra viszont nem. Ekkor kezdődött az azóta is dühöngő világtörténelem meghamisítása.

Ebben az a szomorú, hogy a német tudományos világ elvárta, hogy a mieink minden kritika nélkül fogadják el és tegyék magukévá a németek eredményeit, amit aztán a magyarok el is fogadtak.

Ezután nincs más tehetni valónk, csak amit Kocsis javasol, hogy folytassuk úgy, ahogy azt Anonymus és Kézai megírták. Hagyjuk meg történelmüket, úgy ahogy ők azt maguk megírták, de mindenképpen elvárjuk, hogy elfogadják a következőket, és ennek hangot is adjanak „a magyar éppúgy szinonimája a szkítának, mint ahogy a porosz, vagy a sváb, vagy a szász szinonimája a germának.”²⁶ Ugyanez a helyzet a hun, a jász, a palóc, az avar, a székely nyelvjárású népek esetében is.

Azok a méltatlankodók, akik kételyeikkel és megnyilvánuló ellenességgel nyilatkoznak, és hóbortos, délibábos álmodozóknak titulálják a történészeket, akik kutatásukat kiterjesztik a nagy változatosságú feltételezett rokon nyelvrokonság felé, azoknak figyelmébe hozzuk, hogy ezek a kutatók „a szkíta birodalom, hit és állami élete egyik meghatározó nyelve rejtélyének a megfejtéséhez járulnak hozzá.”

Vitatott kérdéssé tették a szkíta-hun-avar eredetkérdését és ugyanígy a szumir nép és nyelv politikai célok irányzatával meghamisítását, vagy elhallgatását. Hiába írt a szkítákról Hérodotosz, mivel írása nem felelt meg céljaiknak, ezért őt kellett hitetlenné tenni. Újabb kutatások kiderítették, hogy a szkíta népet öt népközösség, azaz nemzet képezte, melyek kevés változattal egységes ősnyelvet beszéltek. Hérodotosz a szkítákat az alábbi nevekkel nevezte meg: massagéta, thyszagéta, parthus, és „saca”, és mindezek a „scytha” név görögök általi önkényes torzításai. Ezen öt népnévnek megvannak a magyar változatai is, úgymint: dah, hun, avar, úz és szabir. Minderről bővebben Padányi Viktor *Dentumagyararia* c. könyvében és a *Hazatérés* általam írt c. könyvben, angolul is *The Homeland Reclaimed*. Padányi Viktor után, most Kocsis István hangsúlyozza ki, hogy a történészek nézetei szerint, mindezek a népek hosszú létezésük után, egyszerűen eltűntek minden nyom nélkül. A lelkes kutatók megállapították, hogy a fentebb említett népek, csak a görög fantázia világában létezett azon nevekkel. Azok az ókori népek, amelyek a megnevezett területen éltek, valójában a dáhok, avarok, hunok, úzok és szabirok, vagyis az un. turáni népek ősei. Ókori nyelvüket „akkád”, „hurri”, „káld” néven „tanulmányozza a tudományos világ” de nem a magyar MTA.

²⁴ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 50.

²⁵ Uo: 50-51.

²⁶ Uo. 51.

Kocsis ezután felteszi a kérdést:

„. . . Miért vált vitatottá, hogy a szkíta világ meghatározó nyelve az ómagyar?” „Vegyük végre komolyan mindazt, ami hitelesnek tekinthető a szkíta múlt kutatásában, hisz mind az elfogulatlan nyugat-európai, mind az elfogulatlan magyar kutatás, mintha már a XIX. században méltóképpen foglalkozott volna a szkíta kérdés rejtélyével. . . . Vegyük itt tekintetbe, hogy Henry C. Rawlinson miképpen találja meg a szkíta rejtély egyik kulcsát:

„*'Nem kívánom a szkítákat a Kaukázuson túlra követni, de elég bizonyíték van európai előrehaladásukra, az ott ma is beszélt nyelvekben – a lapp, finn, észt és magyar – valamint számos ugor nyelvben.*”²⁷ . . .

„Az újabb kutatások valódi eredményei természetesen nagyon megnyugtatóak, hisz nem mást sugalmaznak, mint azt, hogy kétszáz éve hiba született „tudományos” döntés arról, hogy a szkíta népek nyelve iráni, a szkíta népek pedig irániak. A döntés ugyan a történelemhamisítás lavináját indította el, de ma már tudjuk, hogy az igazságot egyszerűen ki kell ásni a lavina alól.”²⁸ . . .

„Bakay Kornél, miután meggyőzően bizonyítja – gazdag szakirodalom figyelembe vételével --, hogy *'sem a kimmerek, sem a szkíták esetében nem állítható, hogy indo-iráni nyelvű népek voltak, ez csak az egyik lehetséges feltevés.*”²⁹, felhívja a figyelmet a szkíta-kérdésnek a régészet lehetőségeivel való megközelítése nehézségére is, valamint arra, hogy a magyarság eredetének, őstörténetének a kutatása egyre reményteljesebb:

*'Az eddigi vizsgálódásunk arra az eredményre vezetett, hogy a Kr. sz. előtti IX. – III. századi szkíta kultúra előzményei, időben visszafelé haladva, a fémkorokig követhetők, vagyis a III. évezred második felétől II. évezred végeig. A közép és belső-ázsiai, a dél-szibériai, az Urál-vidéki, a kubáni, a Fekete-tenger melléki, az ukrainai, az al-dunai, a kárpát-medencei szkítakori emléktárhordozókban nem indokolt indo-európai népeket látnunk, hanem helyénvalóbb feltételeznünk egy ragozó nyelvű **ősugor, őshungár** etnikumot, amely a III. évezred derekán – végén, klimatikus változások és egyéb okok miatt Elő-Ázsia, a Dél-Kaukázus, illetve a folyamköz térségéből vándorolt észak--észak-kelet felé, részben a Kaukázuson, részben Közép-Ázsián keresztül.*”³⁰ . . . (Szerintem őssugor, őshungár népeket magyarnak is említhetnénk.)

„Valóban bízunk benne, hogy mielőbb fölénybe kerülnek a tudományos életben azok, akik felismerik, hogy ha történelemtudományról, nyelvtörténelemtudományról van szó, akkor semmi sem ártalmasabb, mint a tilalmak, a tabuk. Ha egy nép nyelvét nem szabad azon (régie vagy mai) hasonlítani, amelyekhez valóban hasonlít, azon népnek, mely az illető nyelvet beszéli, a múltját veszik el. El lehet ezt tőle venni? Igen, de jogtalanul.

„Arra a kérdésre, hogy ma Magyarországon a hivatalos nyelvtörténeteknek, miért nem illik a magyar nyelvtörténet nagy kérdéseiben

²⁷ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 53. old. 62. lábjegyzet: Henry C. Rawlinson: *Notes on the Early History of Babilonia*. London. 1854. Idézi Imre Kálmán: 2002. 76-79.

²⁸ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 55. old. 65. lábjegyzet. Götz László: 1994. 1. 236.

²⁹ Uo. 55. old. 68. lábjegyzet: Bakay Kornél: 2005. III. 39.

³⁰ Uo. 55. old. 69. lábjegyzet: Bakay Kornél: 2005. III. 212-215.

tisztán látni, csak azt válaszolhatjuk, hogy a jövő mindenképpen a hiteles összehasonlító nyelvtörténeté.

„Hány esztendő, vagy évtized múlva kerül fölénybe a nyelvtörténetben a valódi tudományosság? Mikor jelenhet meg Magyarországon egy hiteles etimológiai szótár? Nem tudjuk.”³¹

Magyar őstörténet (Kárpát-medence)

Árpád népe 895-ben magyarul beszélő népeket talált. Mindegy, hogy miként nevezzük azokat. Szkíták szkíták közé, hunok hunok közé, türkök türkök közé, avarok avarok közé, székelyek székelyek közé stb. (K.I. 65 old.)

A genetikai vizsgálatok nem hoznak jelentős változást a kárpát-medencei etnikai képben. Mindezt Béres Judit írja *Népességünk genetikai rokonsága* c. tanulmányában.³²

A 2000-ben kiadott Science Magazine-ban közölt tanulmányában tizenhét tagú nemzetközi kutatócsoport bebizonyította természettudományos eredmények éppen arra a felismerésre vezettek, hogy a magyar nép Európa ősnépe. A magyarok Kárpát-medencei múltja 40,000 évre vezethető vissza. (Semino et al. 2000.) Grandpierre Endre írja: „A fém megmunkálásra vonatkozó hasonló bizonyítékok (Dayton, 1978, Bizánczi, 1999), valamint az írástörténeti kutatások eredményei (Varga, 2001) együttes súlya úgy tűnik, perdöntő lehet a hun-magyar (szkíta-hun-avar-székely-magyar-szabir) rokonság kérdésében és már nem sokáig lehet visszatartani az igazság óráját. Mindezek a vizsgálatok Attila személyére és tetteire is egészen új fényt vetnek, mélyebben világítják meg tetteinek mozgató rugóit s igazi jelentőségét.”³³

Az amerikai folyóirat *Science*, 2000. nov. 10 száma közli az európai ember örökítő jelzőinek százalékos kimutatását.³⁴ Az Eu18 (49a, fHt 15) jelzi a nyugat-európai népek örökítő jelzőit. Az Eu19 jelzi a kelet-európai népek örökítő jelzőit. A magyaroknál az Eu19 60.0%-ban mutatható ki, mely a legmagasabb Európában. Legközelebbi örökítő jelzői rokonaink – származás kimutatása – lengyelek, 56.4%-ban, az ukránok 54.0%-ban és a horvátok 29.3%-ban. Az Eu18 a magyaroknál 10.3%-ban van jelen. Luca Cavalli-Sforza, Paolo Menozzi és Alberto Piazza, nyilatkozzák, hogy az ural-altáji finn-ugor ágban a finnek és a magyarok az európai örökítő jelzői 90%-ban vannak jelen (60% Eu19 jelző és 30% egyéb Eu örökítő jelző) és 10% uráli.³⁵ E könyv tanulmánya szerint Árpád népe a lakosság 10 % + volt jelen. Ha most a magyar lakosság örökítő európai jelzője 90%-ot tesz ki, akkor az őslakos nép 80%-ban volt ős-európai.

Az eddig írottak bizonyossága szerint a magyarság eredetét ott kell keresnünk, mint ezt, Gábori Miklós, Csánk Vera, Toronyi Etelka, Magyar Adorján, László Gyula, Szabédi László, Bakay Kornél, Baráth Tibor, Nagy Sándor, Cser Ferenc, Darai Lajos, Tomory Zsuzsa, Friedrich Klára, Csöke Sándor, Tóth Imre, és ide sorolhatjuk a külföldi tudósok: John Dayton, Mário Alinei, Angela Marcantonio, Grover S. Krantz és Michelangelo Naddeo, és sok más, nem elkötelezett, a tények feltárását közlő

³¹ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 56.old.

³² U.i. 65 old. 84. lábjegyzet: Béres Judit: *Népességünk genetikai rokonsága* (Turán. VI. évf. 3. szám. 2003. május-június. 38.)

³³ Grandpierre K. Endre: *Attila és a hunok*, Kapú, 2004. Február, XVII. Évfolyam.

³⁴ Semino et al: „*The Genetic Legacy of Paleolithic Homo Sapiens sapiens in Extant Europeans: A Y Chromosome Perspective*”. *Science*, 2000. nov. 10.

³⁵ Cavalli-Sforza, Luca, Menozzi, Paolo, Piazza, Alberto: *The History and Geography of Human Genes* (Princeton University Press 1994. 273

tudósok is mondják, ahol hasonló, hozzánk hasonló emberek élnek (székelyek) és nem Belső-Ázsiában.

A jelenkor székely és magyarságának %-os gén kimutatása majdnem eléri a 90%-ot. Nem lehet elfelejteni, írja Tóth Imre, hogy génjeinket csak öröklés után nyerhetjük.

*„Még érdekesebb eredményeket adnak az ún. Y.-kromoszómás vizsgálatok, amelyekkel a férfi-ágon való genetikai öröklődést lehet vizsgálni. Ezek szerint ugyanis létezik egy olyan genetikai jelző, amely egész Európában ránk, magyarokra a legjellemzőbb! Ez az **EU19**. Megtalálták továbbá az úgynevezett 'urali (finn-ugor) gén'-t is, ez pedig EU13 és EU14 közös nevezője, a TAT. Ez a jelző viszont belőlünk magyarokból teljesen hiányzik! Leegyszerűsítve az egészet, úgy is fogalmazhatunk tehát, hogy **létezik egy 'magyar' gén és létezik egy 'finn-ugor' gén is, de a kettőnek végső soron semmi (köze) nincs egymáshoz!***

Ennyi bőven elég ahhoz, hogy végképp elveszük a finnugor alapú rokonságot.”³⁶

„Eszerint az EU18 és az EU19 közös őse a M173, a 40-35 ezer évvel ezelőtt élt aurignaci ősember jellemzője. Ez az ősember Európában legelőször itt, az istállóskői barlangnál jelent meg, csak úgy ötezer évvel később érkezett Aurignacba, de végül is elterjedt a Pireneusoktól a Kaukázusig egész Európában.” . . . “. . . Mindenesetre az említett két utód-marker (az EU18 és EU19) Seminoék³⁷ szerint a két legősibb ma is meglévő európai jelző. A kettő együttesen 73,3% a magyar férfiakban!” (Tóth Imre, 55-56 old.)

“. . . A Magyar férfiak 60%-a az EU19-es, -- őskorszakbeli -- ősapa utóda. A magyar férfiak további 13,3%-a az EU18, 11%-a az EU7-es, és 8,9%-a az EU4 ősapa utóda. Mindez azt jelentheti, hogy a jelenlegi magyar férfiak 93,3%-a négy ősapától ered és 73,3%-a már az őskőkorszakban itt élt férfiak utódja.” (Czeizel Endre: A magyarság genetikája. Galenus kiadó, 2003. 235 old.)

László Gyula írja, hogy bennünket sok különböző névvel illetnek, úgymint magyar, ungar, onogur, türk, baszkir, hun, avar, szavárd, bár már tudott, hogy minket magyarokat értenek alatta. Ezen népcsoportok, mind, egy-egy népet, azaz nemzetet jelentenek. A mind itt megnevezett nemzetek adják a honfoglalás (helyesen honvisszatérés) előtti magyarok történelmét. Lehetséges az, hogy mind az itt említett népek, nemzetek a magyar nyelvet beszélték? László Gyula egyik tanulmányában felveti azt a lehetőséget, hogy az ómagyar nyelv volt, vagy lehetett „az összekötő nyelv”,³⁸ a különböző magyar fajú, de külön élő nemzetek között. Elmondja, hogy a kutatások ellene szólnak annak a feltevésnek, hogy létezett volna egy népes magyar nyelvű közösség s ez vándorolt volna szét. Feltevése szerint, a nagy területen szétszórtan, egymástól függetlenül élő, kisebb csoportok halmazát kell elképzelnünk, pl. szvidéri műveltséget. Feltételezi, hogy nem egy ősnyelv létezett, hanem sok, és ezek közt teremtődött volna meg egy, az élet egyszerű kérdéseire felelő közös nyelv.

³⁶ Tóth Imre: *Magyar őstörténet*. Frig Kiadó, 2009. 53-54

³⁷ Semino et al: *The Genetic Legacy of Paleolithic Homo sapiens sapiens in extant Europeans, a Y Chromosome Perspective*. Science Magazine 2000, Nov. 10

³⁸ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 67.old. 87. lábjegyzet: László Gyula: 1999. 357-358.

Ez magyarázná például azt, hogy a finn-ugor rokonság alapszavai a lehető legegyszerűbb kérdésekre felelnek.³⁹

„A nyelvész körökben általában vallott ’ősnyelv’ meghatározásának nehézségei alapján feltételezi (László Gyula), ’hogy a nyelvünkben kimutatható indo-európai, altáji, török, iráni stb. <<jövevényszavak>> nem jövevények, hanem az alapnyelvnek maradványai, amelyek egy-egy más közösség közelében kialakult <<nyelvi egység>> szavait ötvözték az új közösség közelébe kerülve annak nyelvével?’”⁴⁰

Így elképzelhető, hogy éppen az „ismeretlen eredetű szavak” adnák egy-egy nyelv eredetű állapotát. Ez azt következteti, hogy sok, különböző nép élt e területen, és pontosan a közös szavak azok, amelyek a különböző nyelvű népek „közlekedő nyelvét adta”.

E szerint pl. a magyar nyelv eredetileg külön nemzeti nyelv volt, és később jött létre az egymás mellé települt népek „közös jellege”. Ezek szerint, a finn-ugorság nem ősállapot, írja László Gyula, hanem későbbi alakulat.⁴¹

László Gyula még tovább megy és közli, hogy e műveltség eljutott a lengyel alföldre is, és mint *svidéri* műveltséget ismerjük meg. (i.e. 11000 – 5000) Kérdi: melyik lehetett az a nép, amelynek életvitelhez szükséges szavait átvették az itt egymástól elkülönülő népek? Nem tudjuk, mondja L. Gy. De amiről meggyőződünk „azt aggódva mondjuk”, mert ránk süthetik az elfogultság nacionalista vádját. A tények meggyőzőleg hatnak, mert a magyarság lélekszáma, az évszázados népi fogyatkozásunk ellenére is, még mindig kétszerese (15 millió) az összes finn-ugor nép lélekszámának. Bakay Kornél szerint az obi-ugor (manszi) és osztyák (hanti) nyelvek átvették a velük közössé vált szavakat, ami azt is feltételezi, hogy a magyarok e népek felett uralkodtak, tehát felmenőink nem kiszakadtak az urali, majd a finn-ugor őshaza primitív népi közösségből, és szerencsésükre összetalálkoztak, déli irányban a törökös műveltebb népekkel elsajátították tőlük az állattartás mikéntjét. Arról van szó, hogy a magyar nyelv hatott a velük érintkező perem területi népek nyelvére, mint közlekedő nyelv.

Mindezt a hivatalos történészeink elvetik, mint használhatatlant, de adósak maradnak azzal a magyarázattal, ha a honfoglaló magyar nyelv, a kisebbségi nyelv volt, hogyan maradhatott fenn? De igen, mi tudjuk, hogy e honfoglaló kisebbségi nyelv beolvadt az őslakos magyarság nyelvébe.

A tabuk és előítéletek által, „a hivatalos korlátolt történelemtudomány nem eszmél fel arra, hogy a 895 előtti Kárpát-medence népének nyelve magyar volt, különböző népevek alatt, csángó, avar, székely, matyó, palóc, pannon, jász és sok egyéb. Grover S. Kranz: Az európai nyelvek földrajzi kialakulása c. könyvében, megdöbbentő kijelentést tesz: „A magyar nyelv régisége meglepő lehet. Neolitikus nyelvnek tartom, ami megelőzi a neolitikus bevándorlást.”

„Az uráli nyelvek elterjedésére csak egy lehetséges magyarázat marad, hogy a nyelvcsalád a magyarságtól ered, és innen terjedt el ellenkező irányba. És ez azt is jelenti, hogy az összes helyben maradó európai nyelvek közül gyakorlatilag a magyar a legrégebb.”⁴²

Az uráli nyelvcsalád nem rokona az indo-európainak, és Európa mai nyelvi képeinek kisebbik részét alkotja. Az uráli nyelveket ma Észak-Európa és Ázsia nagy

³⁹ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 67.

⁴⁰ Uo.

⁴¹ Uo.

⁴² Kocsis: I.m. 69.old. 91. lábjegyzet: Krantz, Grover S.: 2000. 20. és 78-80.Vö. Imre Kálmán: 2002. 5-7.

részén és Magyarországon beszélnek. A szakemberek többségének állítása, hogy az uráli őshaza az Urál hegység térségében volt, és feltevésük szerint e területről terjedt szét, és végül Kr. u. 896-ban elérte a Kárpát-medencét, megalakítva Magyarországot.

Grover Kranz nagyon valószínűtlennek tartja a fentieket. És pedig azért, mert elhelyezkedési központja egy nyelvcsoporthoz, nem kellő bizonyíték eredeti területének. Az lehetséges, hogy egy észak-ázsiai törzs tulajdonba veszi Közép-Európa egy területét, de a törzs vagy nemzet népesség cseréje, nyelvcsereje abban az időben, már jól benépesült földművelő vidéken teljesen lehetetlen. Az uráli nyelvek elterjedésére, az a lehetőség marad, hogy a nyelv kiinduló helye Magyarország volt. Ez akkor érthető meg, ha ennek eredetét, kezdeti idejét az új kőkorra tesszük.

Varga Csaba mondja, hogy a magyar nyelvnek és műveltségnek az ókori ómagyar civilizációnak két központja is volt: a Kárpát-medence és Turán. De kihangsúlyozza, hogy nyelvünk nem a turáni nyelv maradványa, hanem a Kárpát-medence ősnyelvé. Az is tudott, hogy a kárpát-medencei ősnyelvünk sok szót magába forrasztott a hazatérők nyelvéből, és épp ezért nagyon nehéz, vagy lehetetlen a hazatérők általuk alkotott, használt szavait különválasztani, mert hisz az is magyar volt.

Varga Csaba, mind ezeket a magyar ÁBC szavait 30.000 éves ősiségével bizonyítja. Elmondja, hogy az ÁBC-k mutatják a kultúrák és nyelvek terjedési útvonalát, és a kultúrák összehasonlítása szerint: „a 6500-4500 évvel ezelőtti és a mai kárpát-medencei ÁBC egy és ugyanaz az ÁBC”.⁴³

Etruszk-magyar vonatkozások

Mario Alinei az Ősi Kapocs könyvében kifejti, hogy a középső bronzkorban, a Kárpát-medencéből induló kultúrnépe, a magyar rátelepedett az „italoid nemzetiségű alap” rétegezésre. Mario Alinei kutatásának eredményein a Magyar Tudományos Akadémia mindaddig átsiklott.

Amikor történelem előtti nép létezéséről, hollétéről, kilétéről, eredetéről, nyelvről beszélünk, Angela Marcantonio nyíltan, minden kertelés nélkül kijelenti, hogy egyáltalán nem határoz meg semmi bizonyított tényállást. Amikor azt állítják, hogy népek/fajok beszéltek az indo-európai ősnyelvet, nincs kényszerítő bizonyító hatás, amire ezt állíthatnák. Csupán annyi az egész, hogy a nyelvészek, saját kutatásaik, és feltételezésük alapján, minden segédtudomány nélkülözésével, régészet, antropológia, etnográfia, történelem bizonyossága és legújabbban a genetikai vizsgálatok nélkül, feltételezik, hogy volt egy ilyen népi közösség, akik beszéltek mondjuk az indo-európai nyelvet. Ugyanezt a megalapozatlan feltételezést fogadták el, az uráli nyelvcsaládra is. Itt sem bizonyították, hogy e nyelvek ugyanabból az ősnyelvről származnak.⁴⁴

Angela Marcantonio arra is felhívja a figyelmünket, hogy a magyar nyelvet kevert nyelvnek tartja a nyelvészet, megtagadják a magyar nyelvtől a feltételezett általunk ismert legősibb nyelveivel való kapcsolatot. Az még nem azt jelenti – írja -- hogy a nyelv nem régi és nem magában álló. Majd továbbá hangsúlyozza, hogy minden nyelvnek van kora, ha nincs is róla feljegyzés, a nyelvek nem tűnhetnek fel semmiből. Ugyanez elmondható a legősibb, és a legbefutottabb nyelvről is. Ez az angol nyelvre is áll, amely a latin és a germán nyelvek keveréke. (Még akkor is, ha az

⁴³ Kocsis: I.m. 70.old. 94. lábjegyzet: Varga Csaba: JEL, JEL, JEL, avagy az ABC 30.000 éves története. 2001. 198-199.

⁴⁴ Kocsis: I.m. 72. old.

angolt nem tekintik „keveréknyelvnek”.)⁴⁵ Majd ezzel a javaslattal áll elő: hogy vessük el a magyar nyelv uráli eredetének hivatalos elméletét, de „folytassuk kutatásunkat, és ne feledjük, hogy a magyar nyelv (és nép) eredetére, minden erőfeszítésünk ellenére, lehet, hogy sosem sikerül választ találnunk, annak ellenére, hogy a nyelvészet testvértudományai, mint például a régészet, paleoantropológia, vagy a genetika segítségünkre vannak.”⁴⁶

Meggyőződéssel mondhatjuk, hogy Marcantonio tévedett, amikor e kijelentést tette. Úgy érezzük, nyelvtörténetünk nincs már olyan reménytelen helyzetben, mint azt ő feltételezi. Ha Marcantonio venné a fáradságot és összevetné a Biblia eredeti szövegét, a Károli Gáspár által fordított eredeti szövegével – írja Kocsis – akkor olyan különös élményben részesülne, mintha „nyelvtörténeti megvilágosulás” magasztos állapotába kerülne, meggyőződhetne arról, hogy Károli Gáspár nem fiatalabb, hanem a Bibliánál öregebb, régibb nyelvre fordított.

Mario Alinei szerint az etruszk-magyar rokonság egynéhány jellemzői: „Az első lényeges párhuzam a magyar és etruszk között a nyelvi tipológiából adódik.”⁴⁷

„Az etruszk nyelv agglutináló jellegéhez kötődő másik jellemző tulajdonsága a származék szavak különleges gazdagsága.”⁴⁸

Helmut Rix kutatásai eredményeinek felhasználásával mutatta ki, hogy az „etruszk női személyi tulajdonnevet jelölő – ne(i) és változatai pontosan ugyanúgy épülnek fel, mint magyar megfelelőjük.”⁴⁹

Alinei kutatásait Kocsis összeveti Szabédi László kb. 500 oldalas *Magyar nyelv őstörténete* c. könyvvel, amelyben szól a latin-magyar nyelvrokonságról: „A magyar nem a latin származéka; viszonyuk hát csak a közös származás viszonya lehet. Azt a közös harmadik nyelvet, melynek a latin is, magyar is folytatása, őslatinnak neveztem el. . . . Ezután mondja: „A magyar-latin nyelv hasonlítás legelső feladata tehát a magyar nyelv őslatin eredetű szavainak azonosítása a latin nyelv megfelelő szavaival.”⁵⁰ Szabédi nézete hibás, mert a harmadik nyelv nem az őslatin, hanem az ősmagyar nyelv.

Forrai Sándor a magyar rovásírás eredetének őstörténeti vonatkozásait kutatva ugyanarra a következtetésre jut,⁵¹ amelyre Alinei: „Az a tény, hogy a magyar rovásírásnak az etruszkéval szoros kapcsolata van, valamint az etruszk-magyar számrovás teljes azonossága, belső szerkezete is, azt bizonyítja, hogy a két nép valamikor szoros kapcsolatban volt egymással.”. . .

Mario Alinei összeveti a *Tamana világnévtár* kimutató eredményeit, Vámosi Tóth Bátor, Paposi Jobb Andor, Simon Endre Miklós adataira támaszkodva.⁵²

„Miért nem tudtuk eddig, hogy a bronzkor Kárpát-medencéje állami és hitéletének a hivatalos nyelve az ó-magyar volt? 'Ha az etruskok a bronzkorban a Kárpát-medencéből érkező magyarok voltak – írja Mario Alinei –, akkor újra napirendre kell tűznünk az úgynevezett honfoglalás témakörét.’⁵³ Mert a magyarok kárpát-medencei történetének kérdéskörét tárgyaló történelmi munkák tele vannak ellentmondásokkal: 'Az ellentmondások általában az Árpád-kori dokumentumokból és törvényekből,

⁴⁵ Kocsis: I.m. 73. old. 102. lábjegyzet: Marcantonio, Angela: 2006. 10-13.

⁴⁶ Kocsis: I.m. 73. old. 103. lábjegyzet: Marcantonio, Angela: 2006. 48-49.

⁴⁷ Kocsis: I.m. 74. old. 107. lábjegyzet: Alinei, Mario: 2005. 268-270.

⁴⁸ Kocsis: I.m. 74. old. 109. lábjegyzet: Alinei, Mario: 2005. 270-277.

⁴⁹ Kocsis: I.m. 75. old. 110. lábjegyzet: Alinei, Mario: 2005. 352.

⁵⁰ Kocsis: I.m. 75. old. 112. lábjegyzet: Szabédi László: 1974. 57.

⁵¹ Kocsis: I.m. 75. old. 113. lábjegyzet: Turán. 1999. aug-szept. 61-62.

⁵² Kocsis: I.m. 75. old. 114. lábjegyzet: Budapest. 2005.

⁵³ Kocsis: I.m. 75. old. 115. lábjegyzet: Alinei, Mario: 2005. 441.

valamint a nyelvészeti, régészeti, antropológiai, továbbá más vizsgálatok eredményeiből is kitűnnek. Vegyük például azt az égbekiáltó ellentmondást, amely a nomád és puszta magyarak honfoglalást megelőző időkből ismert harcos karakterében – jól ismert a honfoglalás idejéből és az ezt követő időszak katonai vállalkozásaiból -- , valamint a magyar területen élő, magyar nyelvű társadalmat jellemző földműves jellegben mutatkozik meg. Ilyen gyors átalakulás elképzelhetetlen, és természetesen feltételezi a magyar földműves közösség korábbi jelenlétét a térségben. Az etnográfiai kutatások is bebizonyították továbbá azt, hogy a magyarak már évszázadokkal Árpád magyarjainak bejövetele előtt is képesek voltak falakkal és tetővel rendelkező házakat építeni. Vagyis a honfoglalás korának primitív és nomád magyarjairól szóló délibábos hipotézis már csak emiatt is tarthatatlan. Ugyanez elmondható a fejlett fémkohászatról, a fazekasságról és más kézműves technikákról is mind az avarok, mind a magyarak esetében.’⁵⁴

Ehhez még hozzá tehetem azt, hogy a franciaországi Cluny Bencés kolostor (910) nagy befolyásra tett szert a kereszténység terjesztésében. A Cluny barátok, mint hittérítők földművelésre tanítva nagy számmal térítettek meg híveket a Római Egyház számára.⁵⁵ Épp ez a bizonyíték, hogy ebben a korban a nyugatiak nem ismerték a földművelést, és hittérítésre is rászorultak. Az a tény, hogy a Cluny barátok nem kísérelték elődeinket e módszerrel téríteni, bizonyítja, hogy mi ismertük a földművelés tudományát. Még pontosabban, a barátok csakis tőlünk vehették a mezőgazdasági ismereteiket, mert csak nálunk volt földművelés abban az időben. Őseink már Levédiában (Turkesztán) alkalmazták az agrártudományt, ahol ideiglenesen megtelepedtek, mielőtt Etelközbe és a Kárpát-medencébe költöztek.⁵⁶ Stein Aurél, magyar utazó, Turkesztánban (öntözéses) földművelés-maradványokat talált azon a területen, melyet Levédiának nevezünk. Időmeghatározása a IX. századra datálja az öntözéses mezőgazdaság korát.⁵⁷ Az nyilvánvaló, hogy Árpád magyarjai már a Kárpát-medencébe történt hazajövetelük előtt használták a fejlett földművelés módszerét a termény mennyiségének növelésére.

Sackur Ernst, egy jezsuita pap *Die Cluniacenser Halle* c. könyvében (1894) leírja a X. századi Európa helyzetét. Az arisztokrácia rabolta és gyilkolta egymást, de ezek közt a hercegek voltak a legrosszabbak. Ha egy kóbor lovag összehozott egy pár követ egy hegycsúcson, azt egyből kastélynak nevezték. Az európai lakosság ez időben vadállatok prédája volt, de ettől nagyobb veszélyt jelentett számára a rablók sokasága. Mindenki menekült volt, és kóbor nomád, nem volt állandó lakásuk: Nem építettek falakat, hanem barlangokban, és vékony-gyenge menedékekben húzták meg magukat. A Nagy Károly-i krónikák tudósítása szerint: e kor épületei mind sárból és fából épültek.⁵⁸

A francia püspökök parancsba adták a barátoknak, hogy építsenek kolostoraik körül kőfalakat, védekezésül a normandiai támadók ellen. A barátok válaszukban azt

⁵⁴ Kocsis: I.m. 75-76. old. U.o.

⁵⁵ Botos László: Hazatérés. Budapest. 1996. Rudnay Egyed: "A Nyugati kultúráról." *Ősi Gyökér*. 1990. Szept-okt. 135 (Champlly: *Histoire de l'Abbaye de Cluny*. Paris. 1879)

⁵⁶ Botos László: Uo. Hóman Bálint: *Őstörtelmünk keleti forrásai*. Budapest, 1938. Bendeffy László: *A magyarság kaukázusi őshazája*. Budapest. 1942. Macartney: *The Magyars in the Ninth Century*, Cambridge 1930, 207

⁵⁷ Botos László: Uo. Stein Aurel: *Közép Ázsiai Utam*.

⁵⁸ Botos László: Uo. Ann. Lauriss. A. 789: "ex ligno et terra".

írták, hogy nekik sincs ismeretük ilyen mesterségben, s az sincs, aki tanítaná őket, hivatkoznak arra, hogy „amit felépítünk nappal, az éjjel ledől.”⁵⁹

Madarász Henrik (926-936) krónikása, Widukind írása szerint a tornyokat, amit a magyarok ellen építettek, „városnak” nevezték, azért, mert kőből épültek, befogadó képességük kilenc katona volt. Widukind külön említi, hogy az úgynevezett „városokon” kívül nem volt több kőfal a német államokban.⁶⁰

Belgiumban a régi házak mind fából épültek, mind annak dacára, hogy a fa ezen a területen ritka volt, kő viszont mindenhol bőségben. A XIV. század után épültek a kővárak és kastélyok. A régi belgiumi házak W.C-it csak újabban építették be.

Benvenuto Cellini (1500-1571), a neves arany-ezüst és (ötvös) műves, aki két évet töltött I. Ferenc francia király (1515-1547) szolgálatában, panaszkodott, hogy amikor Franciaországban utazott, mindig sátorban szállásolták el, mert egyszerűen nem voltak kőépületek.

Mario Alinei felhívja a figyelmet arra is, „hogy soha nem sikerült tisztázni, hogy igazából kivel ütköztek meg a magyarok a honfoglaláskor. Bizonyítékok hiányossága miatt, csupán találgathatunk, hogy ki ellen küzdöttek ekkor a magyarok. Az ellentmondások feloldása nyilvánvalóan az, hogy a Kárpátok karéján belül már ott voltak a magyarok.” Kocsis kiemeli: „Ebből nem vonhatunk le következtetéseket, arra vonatkozóan, hogy a magyarok őshazája hol volt.” Majd Mario Alinei így folytatja: „Az egyetlen bizonyosság, ami az új megfeleltetésből következik, és amelyet a régészeti feltárások – Henckené és másoké – megerősítenek, hogy a magyarok/etruszkok mai Itáliába és az Égéi-medencébe településük előtt már a Kárpát-medencében éltek.”⁶¹

Régi magyar hitvilág

Az egyre tornyosuló ismereteink után e tárgykört azzal kell kezdenem, hogy a kereszténység felvétele előtt, ősi magyar hitvilágunk egy Isten, őskeresztény hitű volt. Ipolyi Arnold⁶² az ősi magyar hitvilág fennmaradt emlékeit tanulmányozva már 150 évvel ezelőtt – írja Kocsis – meggyőződött arról, hogy már az emberiség kialakulásának kezdetén egy felvilágosultabb és tisztább vallás, és erkölcs uralkodott az akkori birodalmak Isten hódolatában. A sokistenségi hit és a bálványimádás, egy későbbi, lassan kialakuló lelki szennyeződés eredménye.

Zakar András⁶³ majdnem ugyanarra a következtetésre jut, mint Ipolyi Arnold és tudósít arról, hogy az ősvallások kutatása akkor tért le a helyes útról, amikor azok elfogadták azt a kitélt, hogy a proféták, „csak Ábrahám korától, vagyis nagyjából Krisztus születése előtt 1800 évtől” léteztek.⁶⁴

⁵⁹ Rudnay Egyed: „A Nyugati kultúráról.” *Ősi Gyökér*. 1990. Szept-okt. 135 old. (Sackur és Krieg von Hochfelden)

⁶⁰ Rudnay Egyed: I. m. (Pertz Georgicus Henricus: Monumenta Germaniae Historica Scriptores, Hanover. 1826, 35 fejt. „Vilia aut nulla extra urbis fuere moenia”)

⁶¹ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 76. old. Alinei, Mario: 2005. 444-446.

⁶² Ipolyi Arnold (1823-1886) besztercebányai majd nagyváradai püspök, a magyar művészettörténet egyik úttörője és MTA tagja. Fontosabb művei: *Magyar mythológia* (1854), *A magyar szent korona és a magyar koronázási jelvények műtörténeti leírása* (1885)

⁶³ Zakar András (1912-1986) római-katolikus lelkész, pápai kamarás, 1944. áprilisától [Serédi Jusztinián](#) hercegprímás, majd 1945. október 7-étől [Mindszenty József](#) személyi titkára lett. Fontosabb művei: *A szumér hitvilág és a Biblia* (1972, 1973), és *Fordulópontok történelmünkben* (1987)

⁶⁴ Kocsis István: *A Táltos Paripa*. 79. old. 123 lábjegyzet. Zakar András: 1973. 10.

„Fehér M. Jenő⁶⁵ elmondja, hogy Paulus Hungarus (Magyar Pál), az első magyar főinkvizítor, de szelíd, hagyomány- és igazságtisztelő inkvizítor.⁶⁶ A *Monita (Intelmek)* c. tanulmánya 'a középkori jogtörténetben is egészen egyedülálló helyet biztosít magának azzal, hogy a magyar szokásjogot vallja az egyházi rendeletek sokszor általános megfogalmazása helyett alapul.'

„A régi magyarok egyistenhitét így méltatja Magyar Pál: 'Nem vétkezik az, aki állati áldozatok bemutatásával tiszteli a *Napot*, ha ezt isteni kinyilatkoztatás fényénél teszi: és ezt *a régi magyarok papjainak* javára mondom, még akkor is, ha ez a kinyilatkoztatás a régiek legfőbb lényétől (ente supremo) ered, mert *ez Istennel* azonosítandó.'"⁶⁷

Kocsis a félreértések elkerülése végett közli, hogy az ősi, vagy régi egyisten hívő vallások nem ugyanúgy imádták a Teremtőt, mint a jelenkor keresztény katolikus hívei, de ők is teljes hitelességgel.

Zakar András tudatja velünk, hogy az ősi Egyiptomban is, a sok különböző istenségek megnevezése, hivatkozása ellenére is az egy igaz Istent imádták.⁶⁸

Továbbá elmondja, hogy az isteni megnyilvánulások szerint nevezték az Istent. E nevek fennmaradtak, de idő múltával az ősi vallás igazságainak emléke elhalványult, így különböző tulajdonságokkal ruházták fel, s ugyanakkor a birodalom hódításai következtében, a meghódítottak Isten fogalmai különböző istenként kerültek be a birodalmi Pantheonba.⁶⁹

Sokan, nagyon sokan, történészek és magánkutatók, akik a haza valós történelmét óhajtották megírni, és nem csak átmásolni minden bírálat nélkül idegenek által rólunk írt, az ő céljaikat, terjeszkedésüket szolgáló, vádoló írásokat. Mindig arra vágytam, hogy eljön egy idő „szébb kor”, mely után „százazrek epednek”, hogy megírják valós, hiteles történelmünk. Nem tudom megérteni és igazából hinni, de a rideg történelemírás következtében el kellett fogadnom, hogy mind az eddig felsorolt magyarellenességek okozója Szent István volt. Ő volt az – akinek cselekményei a kor nagyhatalmából egy élet leforgása alatt egy elszegényedett, gyenge magyartalan nemzetet valósított meg. Nem értettem, hisz minden nemzeti uralkodónak, legyen annak bármilyen titulusa, neve, csak úgy maradhat fenn dicsőséggel és nem megvetéssel ha népét boldoggá, országát gazdaggá, szabaddá, erőssé teszi. Egy királynak, fejedelemnek az nem lehet célja, hogy mindennek ellenkezőjéért dolgozzon. Már az elkeseredés, és fajtám iránt való bizalom kezdett ingadozni. Mindent elolvastam, amiből valami pozitív biztatást, bizonyosságot reméltem kapni, arra, hogy fajtám nem egy erény nélküli, elfáradt, kiöregedett, fajtáját megvető nép lett, ahol már kihalt a régiek virtusa. Kétségbeesésem utolsó szakaszában voltam, amikor Kocsis Istvánnal való találkozásom alkalmával megajándékozott 2010-ben a Püski kiadásában megjelent *A Táltos Paripa* című nagyszerű könyvével. Mindjárt az előszóban tudtam, megéreztem, hogy egy különleges könyv került kezembe, és egy ajándék mindnyájunk részére. A könyv olvasása olyan hihetetlen meglátásokról ismertet, amiről álmodni sem mertem, azért, mert a sok éve keresett és óhajtott kételyemre kaptam választ. Az a sok vád, amit mi írók, történészek és magánkutatók

⁶⁵ Fehér M. Jenő (1913-1978) domonkos rendi szerzetes, történétíró. Fontosabb művei: *Kassai Kódex* fordítása, *Középkori magyar inkvizíció*. 1968, 1999; *A nyugati avarok birodalma I.: Az avar kincsek nyomában* (1972), *II. A korai avar kagánok* (1972)

⁶⁶ Kocsis: I.m. 80. old. 126. lábjegyzet: Fehér M. Jenő. 1999.64-66.

⁶⁷ Kocsis: I.m. 80-81. old. 127. lábjegyzet: Idézi Fehér M. Jenő. 1999. 66.

⁶⁸ Kocsis: I.m. 81. old. 128. lábjegyzet: Zakar András: 1973. 185.

⁶⁹ Kocsis: I.m. 81. old. 129. lábjegyzet: Uo. 187.

felvetettünk Szent István ellen, ami megosztott bennünket, már évszázadokon át, Szent Istvánnal kapcsolatban, azzal, hogy őt okoltuk a nagyméretű hanyatlásunkért, és végül is, ami hozzájárult feldaraboltatásunkhoz, ez a vád nem őt illeti. Szent István a magyar nagyságok legjobbjainak egyike. Hadd ne nevezzem meg a hivatkozási helyet, hisz olyan nagyságok közül kellene választanunk, mint Nimród, Magor és Hunor, Kadar, Atilla, Álmos, Árpád és IV. Béla. E rövid összefoglalásban nem ismétlem meg az eddig elmondottakat, hisz azt Kocsis könyvében a mi örömünkre (feltétlenül az enyémre) kifejtette. Ezután csak dicsérhetjük Szent Istvánt. Hogy nem sikerült tervének megvalósulása, ezért csak sajnálatunkat fejezhetjük ki, de semmi esetre sem vádalkozásunkat. Sajnos Atilla sem fejezhette be tervét, megvalósítani a szkíta-hun-avar-magyar tartós világbirodalmat, mert az utolsó lépése, mint szakrális király, a bűnös népek bünetetője (mint Isten ostora) a nászágyon, a frank származású Brunhilda (Ildikó) az alvó orrlyukán keresztül kötőtűt szúrva fel az agyba, ami azonnali halála okozója lett. Mind ennek dacára, hogy Atilla nem fejezhette be elhívatottságának célját, azért mi magyar fajú népek, még mindig a mindenkori világ legnagyobb magyar egyéniségének tartjuk.

Egyszer és mindenkorra egyenesbe kell jönnünk magunkkal, tovább nem túrhatjuk, ami megoszt, meg kell határoznunk ki, mi? Vallástörténelmünk megírása nem engedheti meg, hogy bármilyen okból kifolyólag is, elferdítsük a valóságot. A ferdítés további ferdítéseket okoz. Az Egyház hatalmánál és tömegénél fogva az ország alapítását Szent István korától származtatja, és még mindig az új megvilágosulás korában is, rendületlenül hirdeti a valótlanyságot. Használjunk okulást, hisz ez tesz bennünket emberré. 1100 év után, végre fogadja el – az Egyház is – hogy Árpád a honalapító. Ha Ő nincs, nincs Szent István, akkor a kárpát-medencei őshaza nem lehetett volna újra magyar. Ha Ő Kr. u. 907-ben, a Pozsonyi csatában, amikor az egyesült Európa hadai támadtak ránk, nem áldozza fel saját, és három fia, Jutas, Üllő és Tarhos életét a haza védelmére, akkor nem lett volna Szent Istvánunk sem. Vagy ha idősebbik fia, Levente élete áldozásával nem tartja fel a balkán háborúban a bolgár Simeon császár hadait, hogy apja, a főhaddal bevonulhasson a Kárpát-medencébe, talán akkor sem lenne most Magyarország. Az ezer évhez ragaszkodva, mint honalapítás, több időt adunk a rumánoknak és a tótoknak a hivatkozásra, hogy ők jöttek a Kárpát-medencébe mielőttünk. Így érdemben követelhetik az elsőbbséget a Kárpát-medencében. Szent István az első kárpát-medencei apostoli szent királyunk. Árpád a honalapító, amit a Pusztaszeri Vérszerződés, a kárpát-medencei őslakosokkal békében szentesít.

Szent István elbukott azért, mert ellene az akkori világ legnagyobb erői fogtak össze, és őt hitén, vallásán keresztül veszélyeztették. Szent István bele nőtt ebbe az ellene, illetve országa ellen, már apja, Géza fejedelem idejében láthatatlanul szervezett nemzetközi összeesküvésébe. A quedlinburgi szerződés főszerkesztője, szervezője I. Ottó császár volt, aki a szerződés értelmében Adelhaidet adta Géza feleségül. A magyar történelemírás úgy tudja, hogy Géza felesége, István anyja, Saroldu volt. Padányi Viktor után már szóltunk arról, hogy Géza kétszer házasodott, Saroldu korábban meghalt, azért Adelhaid volt István nevelőanyja, aki aztán megnyitotta minden határt az idegenek betelepülésére. II. Henrik, német-római császár pedig hűgával Giesel des Trau pecsételtette meg azt a szerződést, amelyet még Géza saját jóvoltából adott, ajánlott fel a császárnak, azzal a feltétellel, hogy Németország soha nem lép fel föld igénnyel, Magyarországgal szemben. Erre volt kezes Giesel és mivel a név hasonlított a magyar Gizella leánynévhez, így a történelem ezzel a névvel ruházta fel. Géza feleségével, Adelhaiddel, ketten elvégezték minden szennyes munkát a már öregedő, vagy már a sok csapás által

megtört fiainak és Imre fiának hirtelen halála, valamint Vazul (Vászoly) unokatestvére megcsönkítése után bekövetkezett lelki megrázkódtatás által megtört király ellen.

Szent István nem tudhatta mindazt, amit ez a két német nőszemély, titokban elvégzett, elrendelt, hisz a magyar történelem nem ismeri eredeti nevüket. Mindketten más néven szerepelnek. Az egyik Saroldu neve alatt, mint Géza egyetlen felesége, a másik meg Giesel des Trau, hamisított néven Gizella. Amikor Szent István a betegágyon feleszmélt, többet már nem tehetett, mint Vazul fiait, András és Lászlót Lengyelországba menekíteni, védelmezve őket a Vazul sorsra jutástól, amíg volt erre lehetőség. Ezután felajánlotta országát, mint utolsó menedéket, az őskereszténységben, és a nép tudatában is élénk emlékezetben levő Szűz Máriának, Nagyboldogasszonynak.

Kivonatok Grandpierre K. Endre: „A magyarok Istenének elrablása” c. könyvéből.

Boldogan tanulmányoznánk a parasztoknak és regösöknek a magyarság származásáról, hőstetteiről szóló ősi hagyományait, sajnos a keresztény inkvizíció mindezeket kiirtotta.

Vegyük hát a középkori papok által lejegyzett, már-már szentnek számító iratokat a régi kereszténység előtti magyarok életviteléről, erkölcsi magatartásáról, kultúrájáról, tudásszintjéről, viselt dolgairól *Az Árpád legendák és intelmek vallomásait.* (Budapest, 1983)

Meglehet, némelyek elképzelhetetlennek vélik majd, hogy a jelzett legendákban az alább ismertetett rágalmak, hazugságok és gyalázkodások leírtak. Ezért, hogy az esetleges erre vonatkozó kételyeket elhárítsuk, nyomatékosan közöljük: idézeteink hitelesek, betű hívek és a megjelölt helyeken bárki által ellenőrizhetők.

Mert valóban hihetetlen, de igaz úgy. . . becsmérik a magyarságot . . . valósággal szörnyetegnek festik őket, emberállati vadállatoknak, bűnös, vak tévelygőknek.

.....

Ámde ha minden alap nélkül hányják a sarat. . . a népre, amely befogadta őket, és amelynek kenyerét eszik; . . . az már elfogadhatatlan és túrhetetlen. Lehetetlennek tetszik, hogy saját papjai, egyházi igehirdetői gyalázzák és ássák alá, dühödött és aljas ellenségeivel, mint egy kórusban állva ezt a népet, az Isten és az igazság népét, az ókor legendás igazságos szkítáinak egyetlen maradékát. . .

A Nagylegenda kertelés nélkül kimondja, hogy a magyarokat titkos tervek alapján leigázták: „*Kárhozat a tudatlanság fiaira, a faragatlan kóbor népre, mely nem ismerte fel, hogy Isten teremtése, vagyis hát a Pannónia földjén lakó magyarokra*”

„*Az Ószövetség Istene, a bosszúálló (Jehova) letekintett az égből, hogy e tévelygő népet a hamisság útjáról az igazság ösvényére, az elosztatott homályból az örökkévaló jutalmazás reményére vezesse.*” (Árpád kori legendák és intelmek. 23.)

Pogányok voltak-e a régi magyarok?

Halljuk ebben a kérdésben is mindenek előtt klerikusainkat, hiszen Isten szolgálóinak bizonyos vélekedések szerint igazat kell mondaniuk, isteni törvények tiltják a kétszínű hazudozást, rágalmozást. . .

*„Magyarok barbár nemzete
A hitetlenségben már régóta tévelygett,
S a pogányok szokása szerint
Hiú és szentségtörő babonákat követett.” (Árpádkori legendák, 17.)*

. . . Aki őseit szidja, önmagát gyalázza meg. De hát mi is az a pogány? Miért pogány a pogány? A Magyar Nyelvtörténeti Etimológia Szótár szerint: a „*pogány*” = durva, műveletlen, istentelen, bálványimádó, stb. Szerintük tehát ilyenek voltak a régi magyarok. . . De vajon ilyenek voltak-e? Igazat mondanak-e a kegyes szerzők? Mert még elképzelni is szörnyű, hogy a kegyes szerzők hazugságot, hazugságra, rágalmat rágalomra halmoznak. - Külön filozófiai rejtély miként követhettek szentségtörő szokásokat, hiszen a szentségtörés előfeltétele a szentség: lennie kellett előzőleg szentségnek ahhoz, hogy össze tudják törni. Grandpierre Endre a pogány szót a latin *paganus* szóból származtatja, mely falusi embert jelent. Fontos megemlékeznünk arról, hogy ősműveltségünk egésze valóban a falusi emberek hagyományörzése segítségével maradt reánk. (Tomory Zsuzsa)

„Vallási türelem és tolerancia.”

Főbenjáró bűncselekménnyé vált az évezredes hagyományok szentesítése magyar ősvallás gyakorlása.

Szent István király nagy legendája szerint; - „Géza. . . „*akiket rajta kaptak azon, hogy más utat követnek (nem a zsidókereszténységet), fenyegetéssel és rémítgetéssel törte igába.*” (Árpádkori legendák és intelmek. 27.old.) Rajtakapott, tetten ért bűnözővé vált tehát, aki Magyarországon, magyar felségterületen az ősidőkbe visszanyúló magyar ősvallást – az emberiség egyetemes, szent ősvallását – követte. A megtorló büntetés, fizikailag végbevitt megtorlás mind közönségesen: halál; akit rajta kaptak, hogy ősei hitét követi és őseinek áldoz, s rajtakapás és válogatás nélkül mindenkit, aki vonakodott kereszténnyé lenni – mert a pusztá húzódozás is bőségesen elég volt a megtorlásra – könnyörtelenül kardélre hányták, nem csupán egyénileg, de tömegesen is . . .

Nem lehet örökké hazugságban élni. . . Nem lehet úgy élni, hogy ne tudjuk, mi történik velünk, hogy ne tudjuk, mi történt a múltban velünk, milyen kataklizmákat éltünk át, s ne tudjuk, milyen bűnöket követtek el ellenünk . . . Ősi hagyományaink bizonyossága szerint régi eleink a fény, a világosság, s szabadság fiai és szerelmesei voltak, a Nap Fiai, a Napisten Gyermekei. Árpád-kori legendáink szerzői és korai keresztény papságunk azt hirdeti: Őseink homályban tévelygtek s a kárhozat fiai voltak. . . De vajon világosságban élünk-e azóta? . . . Élhet-e világosságban az , aki nem ismeri a maga múltját, s nem tudja, ki volt, mi volt, mit követett el, és mit követtek el ellene, . . . és honnan származott, kik voltak az elei . . . mindezt nem tudja, mégpedig azért nem, mert minden őseire vonatkozó anyagot konok eltökéltséggel és szívóssággal kiirtottak azok, akik a világosság hozóiként állnak elébe? Miként hozhatják a világosságot azok, akik kioltották a fényeket? . . . Aki világosságot akar, miért támaszt sötétséget? . . . Akinek

igaza van, miért némítja el ellenfelét? . . . Régi igazság: ha elvész az igazság, elvész a világ.

„Minden ország támasza, talp köve a tiszta erkölcs.” (Berzsenyi) Lássuk hát, miként érvényesült a „kereszténységre kényszerítésnél” az igazság törvénye?

. . . . A magyarok a legendák szerint „a kárhozat fiai” (i.m. 24), „szentségtörő szokások” megszállottai. (i.m. 25) „Az irigységgel és gonoszsággal teljes ördög sugalmazottjai.” (i.m. 25) „A pogány nép”, „az ördög csalatás követője.” (i.m. 17.) stb. . . . Vagyis a magyar: bűnös nép: Egyes legendák, egyházi szövegek, prédikációk évszázadok óta sulykolják a hazai és nemzetközi közhiedelemben a magyar nép bűnös voltát. Egyenes szál vezet innen a területtrablók propaganda kórusáig és a Rákosi-Aczél féle bolsevista rendszerek magyar ostromozásáig, bűnös néppé, fasiszta néppé bélyegzéséig. Félelmetes rágalomhadjárat ez, mert aki bűnös és bűnösségét ki is mondják, az olyan, mint az üldözött vad. . . . Még félelmetesebbek a következmények: a bűnösség vádja, mintegy eleve igazolja az ártatlanul bűnösséggel vádolt elleni atrocitásokat, rémtetteket, örökös fenytéseket, csonkításokat, szülőföldjéről való elűzetését, megöletését . . . Hiszen mindaz, amit ellene rágalmozói elkövetnek, nem bűn, hanem igazságtevés, ráfogott bűn megtorlása az erkölcsi világrend helyreállítása.

Árpád neve bűnös név, tilos kiejteni

. . . Árpád nevét kimondani, leírni Isten ellen való vétek volt . . . s ha valamiképpen elkerülhetetlenül szükségessé válik a megemlítése, nevének nevezni, akkor sem szabad. Nyakatekert utalásokkal bár, de ki kell kerülni Árpád, a nagy honviszafoglaló vezér és dicsőséges utódainak háromnegyed évszázados országlása után. . . . Érdekesen tanúsítják ezt legendáink: „Volt akkor egy Géza nevű fejedelem, a negyedik attól számítva, ki a magyaroknak Pannóniába jövedele idején első vezérük volt.” (Árpádkori legendák és intelmek. 24.old.) A Hartwik féle legenda csaknem szóról szóra elismétli ugyanezt. Tanúsítván, hogy elfogadott séma ez. „Abban az időben ugyanis, melyben az említett nemzet Isten egyházait pusztította, volt egy bizonyos Géza nevű fejedelem, a negyedik attól számítva, ki a magyaroknak Pannóniába jövedele idején első vezérük volt.” (Árpád legendák és intelmek. 34.)

A gonoszság minden mocskában sínylődő magyarok?

Szent Istvánról, aki a legendaszerző szerint ekkoriban még „gyermek”, „gyermekéveinek virágjában áll”, a továbbiakban a következőket mondja: „Isten hű sáfárának mutatkozván azon kezdett elmélkedni (egy tízenegynéhány éves gyermek!), hogy ha a szent kereszttségben már újjászületett népéről leveszi a fegyelmet (a kényszerítés, az erőszak) gyepelőjét, utóbb könnyen visszatér a hiú tévelygésébe. Így, az egyház tanai szerint oktatta, rárakta nyakára a fegyelmet (a kényszer) igáját és törvényeit, s a gonoszság minden mocskát a földig lerontotta.” (Árpádkori legenda. 17)

...Vajon miként tudta népe nyakára kényszeríteni... „a fegyelmet igáját”? Kegyetlen fegyveres erőszakkal, nemzetközi hadseregek bevetésével történt a Géza-István-kori rendszerváltás, a magyar történelem legnagyobb, leggyökeresebb rendszerváltása, . . . A fegyelmet igája is ellentétes a vallás, az

isteni hit tantételeivel, bensőséges mivoltával. Miként lehetne kényszeríteni bárkire is, hogy mit higgyen és mit ne higgyen? Az iga és fegyelem – alattvalói fogalmak, összeférhetetlen a hittel. ...Ha lehet még félelmetesebb és vérlázítóbb idézetünk utolsó sora, amely azt állítja, hogy a régi magyarok „*a gonoszság minden mocskában éltek.*” Szörnyű vád ez, szörnyű rágalom, amelyet csak úgy odavetve legcsekélyebb bizonyítás nélkül rákenni egy hatalmas nemzetre, -- Isten elleni véték. ...Az ókor legendás népének az igazságos szkítáknak utóda, maradéka már az ősidőktől fogva kivívta a világ tiszteletét. Miként lehetett ezt a rágalmat rásütni az igazságos, lovagias, egyenes észjárású, nemes magyar nemzetre. ...Az ember hajlamos rá, hogy hihetetlennek, lehetetlennek tartsa, hogy kegyesnek mondott irományokban mindez így leíratott, pedig így áll szóról-szóra, miként erről bárki a maga szemével meggyőződhet az *Árpád-kori legendák és intelmek*, Bp. 1983, 17, 39 oldalain. Kiderül a továbbiakból, hogy az igtát, fegyelmet nagyarányú rombolás kísérte. A szöveg szavait csak úgy érthetjük, hogy Géza és István az addigi magyar kultúra és hagyománykincs minden emlékét, termékét „a földig lerombolta” megsemmisítve az ősi magyar művelődéstörténeti emlékek, ereklyék, művészeti, építészeti remeklések, kódexek, népi faragványok, hímezések, zeneszerszámok, zeneművek, szabadsághagyományok, ősi hitelvek, minden emlékét. **Így került az esztergomi királyi palota a föld alá, így rombolta le Adalbert prágai püspök az esztergomi nagy vallási bálványt, így kerültek ebek harmincadjára az ősi királyi várak, hős énekek, regös énekek a nemzeti költészettel egyetemben; így tették emléktelenné az ősi múltú nemzetet.** A korai keresztény inkvizíció vad mohósággal vetette rá magát a magyar múlt emlékeinek, kiváltképpen a nemzeti szabadság hagyományok, ősi hitelvek elpusztítására. Fővesztés terhe mellett elrendelték a régi írások, ereklyék rovásírásos faragványok beszolgáltatását. A kártétel mérhetetlen volt, a magyarság lelkéből mégsem sikerült maradéktalanul kitépni az ősi nemzeti hitet, a magyarok istenének, a nemzeti őseredetnek és nemzeti közszabadságnak tudatát.

Fékevesztett gyűlölet, magyargyűlölet árad a legendák minden magyar vonatkozású szavából. . . . A győző gyűlölete ez a legyőzötttel szemben, . . .az áldozatával szemben. „*Mikor pedig nem akartak letérni eltévelyedett útjukról dühöngésük nem csillapult, a király bizakodva az örök erényben (a hatalmas nemzetközi hadseregben) seregének sokaságával elindult, hogy úrrá legyen az ellenség (magyarok) veszett dühén.*” (*Árpád-kor legendák. 18*)

„Vesztett dühű ellenség” – ként állítják elénk azt a magyarságot, amely felkelt az országban titkon, a kereszténységre térítés ürügyével betódult, s az ország népét irtó, törvényeit semmibe vevő idegen hadseregek ellen, számunkra azonban van valami vigasztaló is ebben a szövegben. Az, hogy ez a veszett düh akaratlanul is képet ad eleink emberfeletti erőfeszítéseiről, halált megvető hősiességéről a hazánkba betolakodott túlerővel szemben. Szent István kis legendája szerint a régi magyarok a kényszerítés ellen azért ragadtak fegyvert, mert „*kényszerből el kellett hagyniuk a megszokottat.*” (I.m. 17) Mert a gyűlölt, számukra idegen hitre erőltették rá őket, vagyis ősi hitük védelmébenJoguk volt-e a régi magyaroknak ősi hitelveikhez? Joguk volt-e rá, hogy saját belső hitelveiket kövessék, saját őshagyományaik, ősvallásuk hiedelme szerint éljenek?Jogilag is eldönthető kérdések ezek?

Ha nem volt joguk ősi hitelveikhez, kérdés, miért nem volt . . . Hol és miként vesztették el az erre vonatkozó elemi természeti emberi jogukat, azt a jogot, hogy saját történelmileg kialakult szokásos hagyományaik, hitelveik szerint éljenek? Ki vehette el tőlük ezt a jogot? . . . Léteznek vagy létezhetnek-e ilyen törvények? És egyáltalán elvehető-e a szabad vallásgyakorlat joga? Megtagadható –e ez bárkitől? . . . Halállal sújtani embereket, még hozzá tömegesen, pusztán azért, mert vonakodnak áttérni egy olyan vallásra, amelyet nem is ismernek? . . . Árpád-kori legendáink azt írják, hogy Gézával álombeli, isteni látomása közölte a következőket: *„Őseid, akiktől származtál homályban éltek, mert nem volt igaz ismeretük Istenről, messze jártak az igaz úttól” (I.m.)*

1. Homályban éltek.
2. Nem volt igaz ismeretük Istenről.
3. Messze jártak az igaz úttól.

. . . Géza elődei elleni súlyos vád; valamennyi régen volt király ellen Árpádtól visszafelé Álmosig, Atilláig, s Atillától a vízözön táján élő Nimródig, valamint valamennyi magyar, s az egész régi magyarság ellen: . . . Valóban ilyenek lettek volna a régi magyarok? Ha igaz az, mint ahogy kétségtelenül igaz, hogy tudományos szempontból minden állítás annyit ér, amennyit bizonyít, úgy sajnálkozva kell megállapítanunk, hogy itt (és a klerikális szerzőknél általában) – a bizonyítás teljesen elmarad. Márpedig a bizonyítás nélküli vád: alaptalan vád – rágalom. Kegyetlen dolog a rágalom! De itt egy nemzetről, még hozzá egy hatalmas múltú nemzetről van szó, amely mind máig tisztázatlan, fölöttébb kétséges körülmények között „megtért” a kereszténység kebelébe, de miként ezt számtalan példa mutatja, felmentést mégsem nyert, tovább rugdalják, becsmérlik: nem volt elég az áttérés. . . . És Európa többi népei? Hisz ők is áttértek – ki előbb, ki utóbb – a kereszténységre.⁷⁰ Hát ők nem éltek homályban, csak éppen mi magyarok? . . . Vagy csak mi magyarok vagyunk kiteve efféle sulykolásnak? Saját ígehirdetőink acsarkodnak ádázul leginkább ellenünk, az örök Napisten, a Fény Istene a Magyarok Istene ellen? . . . Hát olyan megbocsájthatatlan, hogy a Nap Isten hívei voltunk, hogy volt saját istenünk? Vagy más a baj? Az a baj, hogy nem önként, nem meggyőzés útján, és nem meggyőződésből, hanem kényszerből tértünk át, fegyverrel kényszerítették az új hit felvételére? . . . Elfogultság, részrehajlás nélkül tudományos igazságként felhozhatjuk: a Nap Isten-hit volt az ősi emberiség legtisztább, legtermészetesebb vallása, ősvallás, melynek elemeit a világ minden vallása átvette, a zsidó-kereszténység is. . . . Bűn a büntelent bűnösnek bélyegezni . . . de ma már a pápai szék is kezdi belátni: a kizárólagosságra, a monolitikus uralomra törő sovinizmus a vallásban is mérhetetlen károkat okozott és okozhat, akár a politikában: ideje volna hát szemétdombra hányni a magyarság ellen uszító régi – és új iromány – ármányokat és mesterkedéseket! A magyar népnek olyan hitvallásra van szüksége, amely fenntartás nélkül, melléje áll a jövő iránti küzdelemben. Eleink távol jártak az igaz úttól – állítja a legenda, következésképpen, azóta járunk az igaz úton. Történelmünk viszont azt tanúsítja: a kereszténységre áttérés előtt hazánk és népünk szabad volt, hatalmas és boldog, azóta a

⁷⁰ A környező népeknek nem kellett áttérniük, nem lévén saját megalapozott vallásuk, csak fel kellett venni a kereszténységet. A magyarság évezredek, megalapozott vallásából való kitérést követelte a római egyház, a római kereszténység felvételével. Saját vallása abban az időben és helyen csak a magyarságnak volt, s ezért okoztak a térítések oly gondot a pápának. (Tomory Zsuzsa)

mérhetetlen szenvedés és pusztulás útját járjuk: . . . A Kislegenda szerzője az alábbi képet festi a levert magyarsággal való könyörtelen leszámolásról, támpontokat nyújtva az ezerholdas egyházi birtokok, a latifundiumok keletkezésének eredőjéhez és a hazai szolgaság keletkezéséhez, a dézsma, az egyházi tized bevezetéséhez.

„Végül hogy az ellenséget (magyarokat) részint
 legyőzzék, részint foglyul ejtsék és megköttözzék
 a győztes király híveivel hazavitte a győzelmi
 Jeletket. Ezen felül BIRTOKAIRÓL – MIND A FÖLDEKRŐL
 MIND A FALVAKRÓL, BÖLCSÉN RENDELKEZETT. . .
 mert mindenből, amit (a néptől elvett) semmit
 Sem tartott meg a maga szükségére, hanem elmenvén,
 SZENT MÁRTONNAK SZENTELTE, AKINEK TISZTELETÉRE
 BAZILIKÁT IS ÉPÍTETT. ŐKET PEDIG (a szabadságukért felkelt
 magyarokat) ÉS UTÓDAIKAT MIND A MAI NAPIG AZ EGYHÁZ
 SZOLGAIVÁ TETTE. KÉSŐBB FŐEMBEREINEK KÖZBENJÁRÁSÁRA
 ELHATÁROZTA,
 hogy csak TIZEDET ADJANAK ABBÓL, AMIJÜK VAN, NEHOGY
 SZORONGATTATÁSUKBAN SZÉTSZÓRÓDJANAK A FÖLDÖN.”
 (Árpádkori Legendák. 18)

Íme, az akaratlan szörnyű beismerés a hazáját szerető magyarság közhangulatáról a „kereszténységre térítés” idejéből. Lehetetlen elviselniük, amit a magyarsággal szemben elkövetnek. Menekülni kell valahová, bárhova kivándorolni, mert édes hazánkban, Magyarországon, a nemrég még gazdag, virágzó, boldog és fenségesen szabad hazában pokollá vált az élet. Lám, maga a magyart vesztett dühű ellenségnek, pogánynak bélyegző legenda szolgáltat adalékot a magyarok elviselhetetlen helyzetére, vérbe tiportatására: nincs más kiút. . . elfutni, menekülni, . . . a folyamként beözönlő kártevő jövevények elől. . .

Barbár műveletlenségű magyarok

István király koráról, illetve hazánknak akkori magyarjairól és állapotáról Albericus (1100 körül) a következő képet nyújtja:

„(István) EGÉSZ ORSZÁGA BARBÁR MŰVELETLENSÉGNEK HÓDOLT
 ÉS A TUDATLAN NÉP KÉNYSZERBŐL LETT KERESZTÉNY, A SZENT
 HIT FIGYELMEZTETŐ ÖSZTÖKÉJE ELLEN RUGÓDOZOTT,
 SŐT, A FENYÍTŐ VESSZŐ BŰNTETŐ ÜTÉSEI ELLEN
 MÉG VISSZAVICSORÍTOTT.”

A „visszavicsorítás” a kutyára utal, a kutyára, akit gazdái – pogány eb, pogány kutya (a pogány – a máshitű – nem is ember) – botoznak, véresre vernek: . . . aki a szent hit figyelmeztető ösztökéje ellen vicsorít, . . . ahelyett, hogy lehasalva nyalná fenyítő gazdái kezét – ily módon árulja el gonosz hajlamait. Megható kép a világ hajdani dicső nemzetéről. Jámbor keresztényekké kell válnunk mindnyájunknak, akik boldogan túrunk minden csapást, szidalmat: s mit szólunk mi, túréshez szokott magyarok, hogy eleinket láncra verten, véresre verten visszavicsorító kutyához hasonlítják? . . .S mikor

érhetjük el, hogy eleinket ne gyalázzák? Ósrégi mondás: Aki ősei gyalázását eltűri, maga is gyalázatot szenved. Vajon, nem az volt-e a baj, hogy visszavágtak, szembeszálltak az országot vérbeborító kegyetlen túlerővel?

Árpádkori Legendáink sűrűn visszatérő szóképe: „Rárakta (a magyarok) nyakára a fegyelem igáját.” (I.m. 17) „A pogány nép (a magyarok) nyakát a keresztény hit igájába hajtani.” (I.m. 25, 37) stb. A kérdés az: - Milyen iga? Vallási iga? Krisztus igája? Vagy netán idegen iga? A leigázott igája, rabszolga iga?

A magyarok a brentai csata előtt Liudprand, cremónai püspök szerint, ily módon biztatták egymást: „Igába hajtani nyakunkat annyi, mint meghalni; miért féljünk a fegyveresek közé rohanni és halált szegezni szembe a halállal? Férfias harcban elbukni nem halál, hanem élet.”

Brentánál a magyar sereg nagy győzelmet aratott vitézségével, halálra szántságával. A cremonai püspök idézte szavak természetesen, minden igára vonatkoznak, s ha meggondoljuk: a szellemi iga a fegyveres igánál is iszonyúbb, mert a lélek rabsága, rabul ejtése elviselhetetlenebb a fegyveres leigázásnál. A fegyveres leigázás ugyanis nem feltétlenül vezet a nemzeti szellem, a lélek leigázásához, s aki lélekben szabad, az még lerázhatja magáról az igát, akinek azonban a lelkét teszik rabbá, annak már szinte a lehetetlennel határos a szabadulás, hiszen a lelki rabság kiöli belőle a szabadság igényének óhajtását is.

Maguk a klerikális szerzők, a legendák alkotói vallják, hogy a magyarokat irgalmatlan, tömeges öldökléssel – fegyveres terrorral kényszerítették „a kereszténység igájába”.

. . . Nem csupán a kereszténység igájáról volt szó, (hanem) a nemzet nyakára orvul ráhúzott idegen igáról. Rejtélyes, megdöbbentő és érthetetlen: miért veszik ily módon az egyházi szerzők a kereszténységre, a keresztény papságra a korszak minden bűnét: . . . Magyarország és a magyar nemzet tönkretételére irányuló összeesküvést. . . . hogy a kereszténység hazánkban a titkos hódítók fegyvereinek árnyékában hatolt be az országba és az álarcos idegen fegyveres hadak által véres harcokban leverte, hatalmi igába kényszerített népet hajtotta csupán a „kereszténység igájába”. . . . Keresztény papok öldökölték le a magyarság 10 meg 10 ezreit, úgy mondván, a legenda szavai szerint, hogy „elegendő, ha e nép maradéka üdvözülni?” Keresztény papokhoz, s nem idegen uralkodókhoz küldött titkos leveleket Géza, melyben felszólítja őket: küldjenek fegyveres segítséget a magyar nép leverésére? Keresztény papok, íghirdetők verték le vajon a Géza-kori névtelen magyar felkelő hadait s Koppány, Ajtony, Gyula, Vata és számos más szabadsághős seregeit? (Ugyanígy bélyegezték „ellenforradalomnak” az 1956-os szabadságharcunkat.) Keresztény papok zúzták szét a magyarság régi nemzeti alkotmányát, államszervezetét, s vetették a magyarságot jobbágyi elnyomásba s kényszerítették szolgasorba. . . . Keresztény papok döntötték meg titkon, rejtékutakon felvonuló hadaikkal Magyarország európai vezetői hatalmát? Miért állítják tehát ezt, ha nem így volt? Hova jutunk, jutottunk így a minden bűnt, mások nemzetirtó bűneit is magára vállaló érthetetlen bűnpártolással? Miért kell kereszténynek átfesteni, kizárólag kereszténnyé tenni a magyarság nyakára orvul, magyar mezben, álarcban rárakott idegen igát? Való igaz: . . . kényszeríteni embereket, egész népet . . . semmiképpen sem sorolható . . . nemes vallási feladatok közé – mert a cél nem szentesíti az eszközt.– Akárhogyan is vesszük: nem más ez, mint az isteni, főbenjáró

törvények megszegése, bűn az Isten és Isten igazsága ellen: . . . Mi értelme magára vállalni Magyarország fegyveres hóhérainak a magyar nép álcás gyilkosainak a bűnét? A tárgyilagosság, a részrehajlás elkerülése. . . . készlet rá (minket), hogy elhárítsuk a zsidó-keresztény egyházzal ezt a bűn többletet. . . . Miért vállalták magukra mások bűneit? . . . Mert ki kell mondanunk itt is az igazságot: Ez az iga elsősorban nem keresztény iga volt, hanem germán iga, nemzetközi fegyveres fizikai-lelki iga, amelyhez a magyar király – Géza és István – személye csupán ködösítésül kellett, mivel e ködösítés nélkül lehetetlen lett volna a magyarság leigázása.

Aki titkolja a bűnt, még ha véten is abban, bűnpártolóvá, bűnösök cinkosává válik: ettől mentesülni jobb, mint vállalni a bűnt, bűnrészességet.

Még egy kérdést kell tisztáznunk: Szelíd volt-e a magyarság nyakára kényszerített iga? . . . Elképzelhető-e, hogy a magyarok önként a maguk belátásából vessék fejüket annak az új vallásnak a hatalmába, amelyet még maguk a zsidó-keresztény szerzők is ígának mondanak. . . . Lehet-e szelíd az iga? . . . Felemelő, üdvös iga? Valójában mi is az iga? . . . Az alávetettség, szolgaságra vettetés jelképe: Jelkép, amit az állattartásból kölcsönöztünk: az ember szolgálatára. . . . Nincs hát szelíd iga, könyörületes iga, vagy éppenséggel áldott iga . . . (ez) . . . ellentétben áll az Isten törvényeivel.

Irtózatos a tényleges iga, a hatalmi-politikai-katonai iga. Egy van csak, amely ennél is irtózatosabb: a szellemi iga, a lelkekre vetett iga. . . . s ha van valami, ami ennél is iszonyúbb, akkor az az, ha az iga idegen igával párosul, amely az igába döntött nép léte ellen, annak megsemmisítésére összpontosul.

Összefér-e ez a két fogalom: Krisztus és iga? Miért volna iga bármilyen isteni eredőkre, hitelvekre épülő vallás, mert ha iga, akkor járom, bilincs, rabságba döntés jele, és nem a lelki erkölcsi felemelkedése.

Középkori klerikusok kedvelt szava járása „Krisztus igája”. Mi ez? A római kereszténység erőszakra épülésének a beismerése, vagy bűnátvállalás: a magyar nép ellen mások által elkövetett bűnök átvállalása. Miféle érdeke fűződik a klérusnak ahhoz, hogy mások bűnét magára vallja? Miért nem mondták és mondják ki: - Az az iga, amit a 10.- 11. században a magyarság nyakára ráerőszakoltak, az a középkori német hatalom igája volt.

Nem vallási iga, nem kizárólagosan az, amely Géza és István korában került a magyar nép nyakára, . . . hanem könyörtelen rabiga amely, – miként legélesebben István utóda „német” Péter uralkodása során kitűnt - a magyar nemzet hatalmát, életerejét katonai fölényét . . . akarta összezúzni. . . . meg akarta semmisíteni a magyar nemzetet. Miként ezt Péter királyi programjában világosan kifejezte: *„Ha valameddig még élek, Magyarországon mind a bírákat, a méltóságos és tekintetes valamint az elsőbrendű embereket, a századosokat, falu nagyokat és mind a főembereket, a hatalomviselőket németekből rendelem, idegenekkel tömöm meg ezt a földet, és teljességgel a németek hatalmába adom.”* (Képes Krónika.) . . .

Úgy véljük, nem tagadható tovább, hogy a hatalmas Magyarországot titkos eszközökkel, megtévesztéssel, magyar mezben, a magyar és a keresztény hit álarcában igázták le. Ennek kendőzése bűnrészességre valló bűnpalástolás, s a bűnpártolás nem a megtévedt bűnös ember, hanem a bűn védelme. Az igazság kifordítására nincs és nem is lehet semmiféle „isteni” mentség.

Koppány nemzeti szabadságharcát Hartvik püspök legendája (Arpád-kori legendája. 37) így magyarázza: *„DE MINDEN JÓNAK ELLENSÉGE, AZ IRIGYSÉGGEL ÉS GONOSZSÁGGAL TELJES ÖRDÖG, hogy Krisztus*

aprodjának (István királynak) szent szándékát szétzilálja, BELHÁBORÚT TÁMASZTOTT ELLENE; az ő sugallatára vonakodott a pogány nép nyakát a keresztény hit igájába hajtani, s azon mesterkedett, hogy főembereivel együtt kivonja magát uralma alól.”

Egy másik, ámde történelmileg hiteles forrás, a pannonthalmi oklevél szerint István és Koppány háborúja németek és magyarok között („inter Teutonicos Hungaros”) fegyveres összecsapás volt. Németek és magyarok háborújának döntő ütközete.

Kétség sem fér hozzá, tekintve, hogy ez a háború magyar területen, Magyarország szívében (az ősi) Veszprém⁷¹ váránál zajlott le, hogy a magyar sereg honvédő, a német sereg viszont támadó háborút folytatott. Kérdés hát, nem csupán az, hogyan kerültek ide a germán hadak, de az is, hogy a valóságban, milyen oldalon állt az Isten és melyik oldalon „az irigységgel és gonoszsággal teljes ördög”?

Nem vitás: a legenda egyértelműen az országot orvul előzőnlő ellenség, a titkos hódítók pártját fogja a saját hazájukat védelmező magyarok ellenében, szerinte az „irigységgel és gonoszsággal telített ördög” sugallatára hallgatva védik hazájukat és tanúsítanak ellenállást a rájuk tört idegen hadak ellen.

Kik pusztították el Magyarországot ereklyéit, történelmi néphagyományait és várrendszerét? Ördögi sugallat melyik felet vezette?

Tagadhatatlan történelmi tények bizonyítják: Géza és István korában nemcsak idegen áradat indul el Magyarországra felé, de megkezdődik az ország ősi felségterületeinek elragadozása, a nyugati gyepű rendszer lerombolása, Magyarország határainak keletre tolása, bajor telepések tömeges letelepítése, az ország nyugati részének germanizálása s egyidejűleg az országba becsempészett nemzetközi katonai erőkkel Magyarország „pacifikálása”, védtelenítése, ősi védműrendszereink (avar gyűrűk) székely és pannon ősvárosainak lerombolása, vár-erődeinek lerombolása a beléjük telepített idegen katonaság segítségével. Ekkoriban indult el a rombolók sokasága Magyarország ősi szent védő övezetei ellen, az Erdély déli peremvidékeit őrző székely ősvárosok rendszere ellen, s azon túl Istár Istennő szent védő határ folyója, az akkor még Istárnak nevezett Al-Duna ellen, a szkíta-szarmaták ősföldjét jelölő Szerémség ellen. . . Ekkor zúzzák ízzé-porrá ősi városait, amelyekről számos más forrás mellett Heltai Gábor is szól, ekkor törlik el a föld színéről Attila király csodálatos ősvárosát, és hatalmas márványkő palotáját, oszlopcsarnokait, mikben még Árpád, a honvisszafoglaló vezér, nagy áldomásait tartotta, s ekkor folyt a magyar ősi ereklyék elpusztítására indult barbár kultúramegsemmisítő roham, a magyar ősrás és őskódexek elpusztítása, a magyar hadi emlékek, szobrok elpusztítása.

Az Árpád-kori legendák felfurcsaló fogással még a rombolást is a gyilkos idegen fegyveres terror alá helyezett magyarok nyakába igyeksenek varni:

„Bizonyos nemesek pedig (az egész magyar nép), kiknek szívében Féktelenség és restség fészelt

⁷¹ – Vetráb József Kadocsa a Veszprém várával kapcsolatban: „Az „ősi” szó a Pilis és a Garam folyó torkolatához közeli VSZPRM (Vész perem) királynéi várára utal. A királyné szakácsai a közeli D(u)rug (Dorog) településről jártak be szolgálatra. Ez a vár – terepkutatásaim szerint – a mai Esztergom feletti régi várhegyen, amit még a XVIII. században is Szt. György hegyének hívtak (ma Vaskapu) volt. Felrobbantott falainak maradványa ma is látható.”

Látván, hogy KÉNYSZERBŐL EL KELL HAGYNI A
MEGSZOKOTTAT, ÖRDÖGI SUGALLATRA elvetették a Király
meggyőződését és a KORÁBBI ÉLVEZETEKRE. Adva ismét lelküket s már
PUSZTÍTOTTÁK IS VÁROSAIT, MAJORSÁGAIT, IRTOTTÁK,
FOSZTOGATTÁK BIRTOKAIT, SZOLGA NÉPÉT GYILKOLTÁK, hogy
a többről szót se Ejtsek, MÁR A KIRÁLYT IS BÁNTALMAZTÁK.”
(Árpádkori Legendák, 17,18)

Milyenek voltak valójában a régi magyarok?

Lehetséges-e, hogy a magyarság a kereszténység előtt „barbár, tudatlan, istentelen, szentségtörő szokásokat követő, emberi műveltség legalacsonyabb fokán tengődő, a gonoszság minden mocskában leledző, szedett-vedett kóbor nép-töredék volt?” „Múlttalan, dicsőségtelen nép, bűnös tevékenységekben elvesző nép?”

MIKÉNT AZT A MAGYARORSZÁGI RÓMAI KATOLIKUS KLÉRUS
LEGENDASZERZŐI ÉS A MINDENBEN ŐKET KÖVETŐ HIVATALOS
TÖRTÉNETTUDOMÁNY RANGJÁRA EMELT KINCSTÁRI
DILETTÁNSOK, ELLENTÖRTÉNÉSZEK ÁLLÍTJÁK?

FELELJENEK TÖRTÉNELMI TÉNYEK ÉS KÚTFORRÁSOK! ACSÁDI
IGNÁC MEGÁLLAPÍTÁSA SZERINT:
TÖRTÉNELMÜNKET ELLENSÉGEINK ÍRJÁK. KORONATANÚINK
KÖZÜL ELSŐÜL NÉVTELEN JEGYZŐNKET, ANYONYMUST
SZÓLÍJTUK.

HITELES TUDÓSÍTÁSÁT BETŰ HÍVEN KÖZÖLJÜK.

1. (A magyarok) „ősrégi népek (antiquiores gens)
2. Valaha igen bölcsek voltak.
3. Jó szerivel semmilyen bűn nem fordult elő köztük.
4. Arany, ezüst, (igaz) gyöngy annyi volt nekik, mint a földjük folyamaiban található kavics.
5. Nem kívánták a másét, mindnyájan a jólétben éltek.
6. Nem paráználkodtak, egynejtűségben éltek.”
7. Anonymus leírásából kibontakozik az igazságos szkíták ókori szerzők által megcsodált világa.
8. A szkíta népet – „Dentumogeroknak” nevezik a mai napig és soha semmiféle hatalomnak az igáját nem viselték.”
9. „A szkíta nemzetet bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá.”
10. „A szkíták Cyrust, szintén a perzsák királyát háromszor 30.000 emberével együtt megölték.”
11. „Nagy Sándort Fülöp királynak és Olimpiadisz királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamították.”
12. Az igazságos szkíták – magyarok – ókori édeni állapota és vele szelíd jámborsága is levedlett a rájuk törő ádáz ellenség háborúi során.
13. Ugyanis a szkíták keményen bírtak minden fáradságot meg testileg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak.
14. Semmijük nem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk.

15. S amikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak dicsőséget kerestek maguknak ezen az úton.
16. A fent nevezett szkíta nemzet pedig kemény volt a harcban és gyors a lovon: a fején sisakot hordott, az íjjal, nyíllal különbül bánt, mint a világ összes nemzetei között bármelyik, s hogy csakugyan ilyen volt, azt az utódaikról is megismerhetitek. . . .

Az igazságosság kitüntető minősítésével az ókoriak nem dobálóztak, s hogy az ókori világ egyetlen népe, amelyet ezzel a jelzővel megtiszteltek, egyedül a szkítaság, továbbá az, hogy ezek a tudósítások, híradások csaknem kivétel nélkül olyan kútforrásokból erednek, amelyek a szkítákkal szembeni ellentáborhoz tartoztak. Vegyük figyelembe azt is, hogy a szkíta-magyar azonosságot csupán a hiperkritikus történelemhamisítás tagadja. Foglaljuk össze ezután a régi magyarság (szkítaság) lényegi jellemzőit: - A magyarok sohasem támadnak meg egy idegen népet, azért, hogy leigázzák, és országát a maguk birodalmához csatolják. Az ő céljuk a hadviseléssel kizárólag zsákmányszerzés, védekezés vagy honalapítás. Magyar ember képtelen az állatkínzásra is, annál kevésbé volna kedve embertársait rabigában tartani, felettük zsarnokoskodni és őket gyötörni, amikor „zsákmányért” kalandozott valamerre, a fegyvertelen lakosságot sohasem bántotta; ezt elismeri Sámuel könyvének már idézett részén kívül Schöfl és Almagis is, mely utóbbi csodálkozik azon, hogy a magyarok nem ölik le a foglyaikat, hanem a sebesülteket meggyógyítják és ápolják is.

A magyarok fő elve mind támadó, mind védekező háborúban az élet lehető kímélése. (Pálffy Károly: A magyar nemzet ősvallása. 64)

1. Vitézek, harcközpontúság, bajtársi összetartás.
2. Hivatás tudat és hivatásért élés: a legfőbb életcél és erény, a hazaszeretet, és a haza szolgálata.
3. Köszabadság, népfelség jogon alapuló fejlett népuralom.
4. Társadalmi igazságosság és egyenlőség.
5. Korlátlan vélemény, „gondolat- és szólásszabadság”.
6. Közügyekben való kötelező részvétel.
7. A Napisten-hit ősi magasztos elveinek vallása.
8. Szexuális tisztaság, egynejlőség.
9. Vallási- felekezeti türelem és szabadság.
10. Társadalmi össznemzeti egység és összetartás.

A hajdani Isten elé is felemelt fővel álltunk, nem kívánta, hogy pondróként csúszkáljunk előtte a porban, nem rabjainak, alávetetteinek tekintett bennünket, kívánta: emberi mivoltunk tudatában álljunk elébe, kívánta: szembenézzünk vele, hisz még most is tartja a magyar mondás: „Ki szemembe nem néz, nem az én emberem!” Mert népünkben erős hite élt, hogy az alázkodó szemforgatás és a köntörfalazó beszéd, lesütött szem a hamisság, a fondorkodás jele: a nyílt tekintet a lelket tárja fel.

Atyánk nem verte belénk a szolgaságot, a megvetett birka húséget, szolgálalozottságot, hogy kedvét találja a hajbókolásban, alázkodásban s a tőle való rettegésben, ki a maga képére teremtette az embert, mindenkor arra intett, legyünk tiszták, egyenesek, nézzünk a szemébe. *(Ezért van az, ami még mindig elfogadott, a múltban pedig szélesben gyakorolt szokás volt, hogy egy kerek tükörbe nézve, saját képünket látva, a Nap Isten szemébe nézünk, ami*

megóv a bűn elkövetésétől, és közeli kapcsolatot létesít Istenünk és mi közöttünk. Ezt először Magyar Adorján dolgozta fel. B.L.) Atyánk volt ő, nem büntető, rajtunk tipró urunk, mennybéli Atyaisten, igaz Isten, Jó Isten, szerető nemes Atyánk, nem szabadságunk, emberi méltóságunk keréketörője, gyöngeségeinket, botlásainkat is megértő Atyánk. Nem kell a förtelmes lapítás eb hízelgés: ember csak úgy lehetünk, ha szembenézünk magunkkal s Istenünkkel.

. . . A nemzeti vallás kérdései világviszonylatban mindmáig tisztázatlanok. A hatalomra jutott és a lelkek fölött egyeduralomra törekvő egyházaknak ugyanis nem érdeke ezeknek a kérdéseknek a tisztázása. A kormányok pedig, akik alávetik magukat a klerikális szellemi nyomásnak, és legjobb esetben is közönyt tanúsítanak eziránt. . . . Nemzeti vallás, akárcsak a nemzeti Isten, nem minden népnek adatott meg, mivel az igazi ősi vallások nem mesterséges képződmények, hanem a történelem által természeti úton létrehozott hiedelem rendszerek, mik a legrégebb népeknél jöhettek csupán létre az évszázadok folyamán. . . . A magyarok ősvallása ezekhez tartozik. Valójában az emberiség ősvallásához, amely még a vízözön előtti időkben, a sötét és dermedt jégkorszakok során jött létre s az emberiség egyetemes nap és fény utáni sóvárgásának kifejeződése volt. Akkor ezekben a kegyetlen zordságú időkben, az emberi lelkekben a fény, a világosság, a derű és enyhesség iránti, a mezőt, füvet zöldítő arany nap utáni egyetemes szent sóvárgás, ennek nyomán alakult ki az emberiség mindmáig legtisztább, legmagasztosabb vallása, minden vallásos hit gyökere, ősforrása: a Napisten hit, a szent Égi Tűz vallásos tisztelete.

A régi magyar hit ősiségét az is jelzi, hogy már a vízözön körüli időkben kozmikus jelleget öltött az Orion csillagképbe⁷² helyezett Nimruddal, a vadászat atyjával, a magyarokat vezérlő, az égitestektől fénylő kozmoszt és a természetfölötti erőket jelképező Csodaszarvassal, az Emese ősanját megtermékenyítő Turullal. Ez ókori hitregei elemek különös sajátossága, hogy bennük nem a Föld a világmindenség központja, hanem a Nap. (Tomory Zsuzsa ismerete szerint ez helytelen: tudták, hogy naprendszerünkön kívül vannak más csillagvárosok (galaxiák) is, különösen fontosnak tartották a Hattyú csillagképet.)

Nem férhet kétség ahhoz, hogy az őseredetű nemzeti vallás műveltségi, nemzeti, eszmei jelentősége óriási. Ez a nemzeti hagyományok alapja, talaja, összetartó anyaga, tartó pillére, s egyben a nemzet önmagáról való tudatának, összetartozásának, s önbecsülésének legbensőbb magva, és ha ez megdől, múlhatatlanul összeroskad a nemzet szellemi léte, és a nemzeti hagyományok rendszere.

Itt befejeztük Grandpierre Endre kivonatát.

Mind az a szenny, amit a korabeli szerzetesek, lelki atyáink, írásban ránk hagytak nem tagadható le. Ez tény. De még mindig nem kértek tőlünk nyilvános bocsánatot, amikor, mint írott vád kimerít minden emberi, különösképpen egyházi

⁷² – A görög elnevezéssel Orionnak keresztelt csillagkép angol neve „The Great Hunter” is a világ első királyára, Nimródra utal, aki az őszövetség soraiban a föld első királyának nevezetik, aki *nagy vadász vala az Úr előtt*.

szerzetestől való elvárás. Ilyen megnyilvánulások, csak a legocsmányabb ellenséges, gyűlölet szüleménye lehet.

Vatikán már többször is bocsánatot kért olyan „elkövetett” atrocitásokért, és kártérítést is többször fizetett, amiért valóban nem is vádolhatták volna, mert azokban a náci időkben, melyik nyugati állam tudta volna, vagy tagadta volna meg a hitleri parancs megvalósítását? Vagy beszéljünk a papoknak a gyermeki bizalommal való visszaéléséről, az évtizedeken át úzótt pedofiliáról?

Ezektől a szerencsétlenektől is bocsánatot kértek, sok millió dollár ellenében, és legújabban, mind ennek elismerésére XVI. Benedek pápa rendeletére az elkövető papok kiközösítése lett elrendelve. Pedig ezek a gyalázatok csak egyének ellen történtek, és nem egy nemzet jó hírének, becsületének megrontását tették hamis vádak alapján közzelvre.

Elfeledve azt a segítséget, amit a magyar nemzet (Szent István) nyújtott a Római-katolikus Egyháznak, amikor nem a keleti Ortodox vallást vállalta fel, mert ez volt a döntő, hogy Szent István melyik oldalra áll a két keresztény egyház egymás közötti ádáz harcának.

Kérjük a nyilvános bocsánatkérés elrendelését, mert a fenn maradt Árpádkori legendák továbbra is rontják nemzeti becsületünket és valós ki és mi létünket.